

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!

Jen svorným Bůh zehnavá.”
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) X. — Číslo (No.) 6.

Sobota (Saturday) 2. 2. (February) 1985

K HISTORICKÝM ŽIVOTNÍM VÝROČÍM DVOU ČESKÝCH PODNIKATELŮ A VLASTENCŮ

Josef Srnec

Jan Topinka

I když jsme na této stránce vzpomínali na mnohé naše zaslužilé předky ze všech oborů - literáty, buditele, spisovatele, novináře, hudební skladatele, básníky, malíře, sochaře, stavitele, vědce, cestovatele, podnikatele, vynálezce, mecenáše i různé zaslužilé spolky a organizace, dnes se nám naskýtá příležitost připomenout si zásluhy v pražském Karlíně nezapomínaného obchodníka, majitele zasilatelského závodu a čestného starosty, který se svým mladším kolegou přispěl celoživotní prací a dílem nejen k rozkvětu Karlína, ale i k dobremu jménu českých výrobků ve světě.

První z nich se jmenoval Josef Srnec. Narodil se před 155 lety v Kozovarech u Českého Brodu, 18. ledna roku 1830. Vyučil se kupectví, neúmornou pílí a rozumnou šetrností nabyl základní kapitál k tomu, aby si už ve svých pětadvaceti letech - v r. 1855 mohl otevřít svůj vlastní obchod se vším, co se tehdy v Čechách vyrábělo, a už po jedenácti letech r. 1866, kdy se přehnala přes naši zem válka prusko-rakouská, otevřel si druhý závod, specializovaný

pouze na export - import. V obchodě si vedl tak skvěle, že jeho spokojení zaměstnanci i zákazníci o něm brzy začali říkat, že Srnec se musel obchodníkem asi přímo narodit. Ze skromných začátků a jen jeho vlastní iniciativou se v dalších deseti letech oba jeho obchody rozrostly do velkoobchodních rozměrů tak, že patřily ve svém oboru k prvním třem nejprůběžnějším v Čechách a na Moravě, a k pěti největším v celém Rakousku-Uhersku.

Co bylo však u velkoobchodníka Srnce zvláště charakteristické, byly jeho lidumilnost a národní uvědomění, ačkoliv neměl žádného vyššího školního vzdělání. Jakmile se ve svém prvním obchodě „postavil trochu na nohy“, ihned se celým svým upřímným a vytrvalým elánem zapojil do veřejné práce, nešetřil námahy ani peněz a snažil se svými hřívnami účinně přispět k rozkvětu Karlínské obce, kde si svůj první obchod založil. Nikam se netlačil, ale nejdříve se staral, aby místní chudé schopné otce rodin vytrhl z bídy, dal je vyučit nějakému řemeslu, a byli-li vytrvalí, dal jim zaměstnání ve svém podniku, anebo jim výdělečnou

práci sehnal. Staral se o zbudování kanalisace, vydláždění ulic, hygienu, nemocné, školu a sirotky.

Jakmile se Karlínská obec dohodla na potřebě zbudování dosud stojícího neogotického chrámu svatých Cyrila a Metoděje, ihned se do tohoto úsilí zapojil jak svou finanční štedrostí tak svým organizačním talentem. Stejně výrazně a účinně zasáhl do přípravných prací k založení a stavbě Karlínské záložny, v jejíž správní radě pak zastával odpovědné čelní místo. Tím se stalo, že eokolí se v Karlíně v té době podnikalo pro dobro obce, nic se nakonec neobešlo bez rady, podpory a pomoci velkoobchodníka Josefa Srnce. Těšil se proto všeobecné důvěře všech občanů Karlína, kteří jej volili do obecního i okresního zastupitelstva, kde všude s klidnou rozvahou dovedl lidi spojovat k práci za společným cílem pro blaho všech občanů Karlína. Když ve svých 63 letech odmítl kandidovat na starostu, obecní rada jej v r. 1893 alespoň udělala čestným občanem Karlína.

Jeho vrstevníkem o sedm let mladším, který se stal později jeho upřímným přítelem a spolupracovníkem na Karlínské radnici, byl Jan Topinka, který se narodil 12. května 1837 ve Skřejích na Křivoklátsku. Jeho rodiče byli chudí domkáři, záhy v dětství dokonce osiřel, ale vlastními silami se probíjel životem. Navzdory všem překážkám se ve škole dobře učil, pan farář jej dostal na studie gymnasiální i polytechnické a pak si našel místo vychovatele u továrníka Josefa Janouška, který měl v Karlíně výrobu éterických olejů a trestí.

Svou poctivostí, ochotou a dobrými výsledky při vyučování Janouškových dětí si mladý Topinka získal plnou důvěru svého zaměstnavatele, který povzbuzoval nakonec jeho zvědavost a chuť obeznámit se s tovární výrobou a vedením.

Učennivý a chápavý Jan využil každé volné chvíle, aby vše „obkouknul“ a všemu se přiučil v továrně i v kanceláři. Ze studií se znal se svým vrstevníkem, strojním inženýrem Hynkem Skokánkem, rodákem z Pacova - (1837 - 1909) - a v r. 1865, ve svých osmadvaceti letech s ním založil nejprve zámečnickou dílnu, která se brzy rozrostla v továrnu na výrobu ohnivzdorných pokladen, také v Karlíně. Inž. Skokánek byl též brzy veřejně činný v národním hospodářství i kulturně a velkou hřívnou přispěl k zakládání učňovských pokračovacích škol v celých Čechách a na Moravě. V letech 1885-90 byl zvolen poslancem do Říšské rady ve Vídni za Obchodní a živnostenskou komoru v Praze. Topinka zase zakládal jiné tovární závody, mnohým svým bývalým zaměstnancům pomohl „rozjet“ alespoň vlastní zámečnické dílny, a všem pomáhal jak radou tak hledáním zákazníků. Tím se stali Srnec, Topinka i Skokánek s mnoha dalšími, budovateli českého hospodářského rozmachu v šedesátých letech minulého

století. ***

Na radnici v Karlíně a při budování Karlínské záložny se továrník Jan Topinka právě sešel se svým věkovým vrstevníkem Josefem Srncem. Pracovali pak spolu ruku v ruce v obci, v okresu, ve školní radě i v Matiči školské. Když Srnec odmítl stát se starostou Karlína, Topinka byl zvolen nejprve náměstkem starosty a přičinil se o dokončení nového Karlínského kostela. Nakonec byl zvolen i za Karlínského starostu. A když se stal 2. ledna r. 1898 hlavou královské Prahy dr. Jan Podlipný I. starosta Sokola, byl to Karlínský starosta Topinka a později i Josef Víšek, kamenický podnikatel a starosta Královských Vinohradů, kteří z vlastenecké národní solidarity kladli společně základy k budoucí „Velké Praze“.

Z toho všeho je i po stu letech vidět, že naši předkové dovedli svorně spolupracovat pro věc národní, a proto se jim tolik dobrých věcí podařilo pro národ a vlast vykonat. Je tedy jen spravedlivé na ně nezapomínat.

Jan Lang S.J.

Jubilejní Metodějský rok 1985

Ačkoli výročí - 1100 od smrti sv. Metoděje připadne až 6. dubna /a letos je to právě Bílá sobota/ - a v Londýně jsme plánovali mohutnou oslavu ve westminsterské katedrále 14. IV. - s p. kardinálem Humeem, plány byly pozměněny: neboť do V. Británie zavítá v únoru polský kardinál Glemp - a po deset dní bude visitovat pastoračně polská střediska jak v Anglii, tak ve Skotsku a Irsku. Několik dní bude také v Londýně - a kardinál Hume je názoru, že by bylo dobré využít návštěvy právě k uctění památky sv. apoštola slovanských. A tak slavná pontifikální mše sv. v katedrále 27.

února s několika kardinály a desítkami biskupů /kardinál Hume je předsedou Evropské biskupské konference - pozval zástupce všech episkopátů - i kard. Tomáška!/, v přítomnosti diplomatů, duchovních jiných nominací a vyznání - a to vše bude „sub auspiciis SS Cyrilli et Methodii“. Bude to jedinečná příležitost také Západní Evropě přiblížit naše svaté Věrozvěsty, jejich svatost a genialitu, jejich velké zásluhy o pokřesťanění střední a východní Evropy - a jejich věrnost římskému papeži - přestože byli vychováni ve středisku Východní římské říše, která se od Říma odtrhla. Londýn bude 27. II. patřit Slovanům.

Pro nás je to ovšem také závazek: musíme být věrní „dědictví otců“, a svým životem i prací ukazovat, že jsme hodnými syny a dcerami našich duchovních otců.

Sloupek informací

**o společném jmenovateli
tří různých násilnických vražd
ve třech různých končinách dnešního světa,**

Zbavit se svého odvážného protivníka vraždou bylo a zůstává dodnes nejjednodušším řešením všech násilnických režimů, jejichž usurpátoři se obávají lidu, aby je nezbavil totalitní moci.

Tak tomu bylo a je dnes ve všech totalitních policejních režimech komunistů. V Polsku s jejich monopolem ukradené moci v posledních letech otřásá nespokojenost milionů dělníků a rolníků „jejichž jménem“ tam Moskvě zaprodání straníci od konce 2. světové války vládnou a dnes se musí snažit udržet se v sedle. I když tam za těch 40 uplynulých let musili několikrát do nespokojených dělníků střílet a oficiálně uznanou federaci svobodných pracovních odborů nakonec násilím potlačit, neotřásl to snad dosud s jejich režimem natolik, jako vražda odvážného mladého kněze Popieluszka, jehož komunistické vrahy museli i přes odpor Moskvy postavit před soud. A právě v těchto dnech 21., 22. a 23. ledna vypovídal konečně při procesu s vrahy Otce Popieluszka před soudem v Toruni jako svědek generál tajné policie Zenon Platek, předseda

departementu ministerstva vnitra pro věci církevní. Platek je nyní ze své funkce suspendován, údajně kvůli nedostatečnému dohledu na své podřízené, kteří unesli a zavraždili kněze Popieluszka. Platek prohlásil, že se prý nikdy nepokoušel něco zakrýt z této nemilé záležitosti, nýbrž naopak, že provedl náležité vyšetření únosu i vraždy. Celou vinu za zločin svalil ovšem na své čtyři podřízené, a obvinil plukovníka Pietruszku, že prý sám úmyslně zatajil důkazy vztahující se k vraždě. Řekl také, že prý jeho tajní policisté překazili plán zavraždit papeže Jana Pavla II. za jeho druhé návštěvy Polska v roce 1983; účastníci tohoto spiknutí prý byli všichni zatčeni. Vládní mluvčí Jerzy Urban však později prohlásil, že nebyl objeven žádný pokus o zavraždění papeže v době jeho návštěvy v roce 1983. Kapitán Piotrowski řekl, že kněz Popieluszko nezemřel kvůli tomu, že on Piotrowski - by byl proti politice církve; jediným motivem jeho zavraždění byl prý „strach“ z toho, jak Otec Popieluszko zbilil. Dne 24. ledna dva patologové dosvědčili, že kněz

zemřel následkem bití holí do hlavy a vložení roubíku do jeho úst a nikoliv utopením. To mělo jen zahladit stopy V úterý 30. ledna 1985 vynesl konečně soud v Toruni rozsudek nad všemi čtyřmi policejními násilníky, kteří nesou - i když jen navenek - odpovědnost za jeho smrt. Samozřejmě, že komunistická strana Polska se ničím neprovinila, ani její vysoce postavení funkcionáři, kteří dali policistům rozkaz kněze unést a surově zmlátit. Je zcela možné, že jej neměl v úmyslu přímo zabít ani kapitán Piotrowski, který jej škrtil a mlátil nejvíce, podobně jako asi neměli v úmyslu ubít milci krále Václava IV. našeho sv. Jana Nepomuckého a estébák Máchu si ve svém nepřítelém vzteku neuvědomil, že kněz Josef Toufar z malé obce Čihošti v Českomoravské pahorkatině, tělesně podlehně jeho barbarským ranám. Jenomže rozdíl je dnes v tom, že královské bičice nikdo nesoudil, nacisté ty svoje sami také nesoudili jako čs. komunisté nepostavili před soud estébáka Máchu. V dnešním Polsku však diktátor Jaruzelski jasně vycítil, že vraždu Otce Popieluszka nelze přejít mlčením a ten, kdo jej dotloukl a hodil do vody musí být potrestán, aby polský národ věděl, že věci v Polsku směřují k lepšímu a byl proto ochoten snášet hmotné nedostatky komunistického hospodářství i nadále. A pak, Jaruzelski potřebuje dokázat Západu, že se „snaží o spravedlnost“, aby jeho vláda získala důvěryhodnost a tím i nezbytně nutnou západní hospodářskou pomoc. Zdá se tedy, že toho policistu, který Otce Popieluszka ubil, odsoudí v Toruni k trestu smrti, a jeho společníky k 25 letům vězení - (neunesou-li je z vězení Sověti z Moskvy.)

□
I v Manile na Filipínách se připravuje nutný proces.

Také filipínská diktatura, i když v mnohém daleko mírnější než komunistická - se potřebuje udržet u moci - (ta ovšem by zabránila komunistickým guerillům totalitní moc uchvátit) - a tak se „lidštější vraždou“ - zastřelením zbavila už 21. srpna 1983 svého nebezpečného demokratického odpůrce Benigno Aquina, o němž se prezident Marcos údajně domníval, že by vytvořil s komunisty jakousi „Národní frontu“, a nakonec by na ně nestačil a Filipíny se dostaly pod vliv marxistů. A poněvadž Marcos komunisty dobře zná, není zcela vyloučeno, že k odstranění svého soka použil stejné metody, jaké

používají oni: střelnou zbraň. Poněvadž však také potřebuje důvěry Západu k obdržení nutné hospodářské a vojenské pomoci hlavně z USA musil svolit k soudnímu procesu a dát obžalovat ty, kteří atentát o „svě vůli“ provedli, ale kdo k němu dal rozkaz, zůstane pravděpodobně také prozatím utajeno jako v případě atentátu na oba bratry Kennedyů, papeže a nakonec možná i na presidenta Reagana.

A tak ve čtvrtek 24. 1. bylo v Manile formálně obžalováno z vraždy vůdce politické opozice Benigno Aquina, jakož i Rolando Galmana, jehož armáda křivě obvinila z Aquinovy vraždy - (k níž došlo na manilském letišti 21. srpna 1983) - celkem 26 osob: generál Fabian Ver, vrchní velitel generálního štábu Filipin a blízký přítel a spolupracovník presidenta Ferdinandina Marcosa, dále dva jiní generálové, 22 důstojníků a vojáků jakož i jeden civilista. Soudní proces s obžalovanými prý začne „brzy“. Státní žalobce se v tomto formálním obvinění řídil nálezem většiny komise, jmenované prezidentem Marcosem pro vyšetření Aquinovy vraždy. Generál Ver a ostatní vysocí důstojníci jsou obžalováni pouze ze zakrývání této vraždy a z komplicity s ní; pouze několik podřízených vojáků je obviněno ze skutečného provedení vraždy. President Marcos možná sám hlavní strůjce této vraždy nebyl obviněn z ničeho; stejně by to nemělo smyslu, protože má pod svou mocí filipínskou armádu. Nečeká se, že obžalovaným se něco vážného stane, i kdyby byli ze svých činů usvědčeni. Vyšetřující komise prohlásila ve svém nálezu, že existují drtivé důkazy o tom, že komplikované vojenské plány, mající údajně za úkol chránit život senátora Benigno Aquina, byly ve skutečnosti fasádou pro zakrytí plánu na jeho zavraždění.

□
Sudánský islámský prezident, aby se udržel u moci, dal také oběsit svého kritika Mohameda Taha dle příkladu iránského Khomeiniho a komunistická vláda Habeše si zase vzala příklad ze Stalina a nechává své odpůrce umírat hladu.

V neklidném Sudánu žije nyní jeden až dva miliony uprchlíků ze sousedních zemí, zejména z Habeše, odkud lidé prchají kvůli hladu a pronásledování komunistickou vládou. Čeká se, že v příštích měsících tam dospěje 300 až 400 tisíc dalších Habešanů. Mezi těmito uprchlíky je také asi 2 tisíce habešských židů. Sudánský pre-

sident Gaafar Nimeiri řekl nedávno, že dá dovolení k tomu, aby habešští židé i jiní uprchlíci se vystěhovali, avšak nesmějí se vystěhovat přímo do Izraele, protože vztahy mezi oběma zeměmi jsou vyloženě nepřátelské. Mohou se vystěhovat kamkoliv jinam; Spojené státy a západoevropské země mohou pomoci v přestěhování těchto uprchlíků mimo Sudán, avšak pouze v rámci akce OSN. - Dne 18. ledna byl na rozkaz presidenta-diktátora Gaafara Nimeiriho popraven oběšením 76 letý vůdce sudánské politické opozice Mahnoud Mohammed Taha kvůli zločinu „hereze“.

Taha totiž dal rozdat letáky, ve kterých požadoval „umírněnější“ civilní právo. Založil a vedl nenásilné hnutí „Republikánských bratrů“, které nesouhlasilo v Sudánu, se zavedením Nimeirim v roce 1983, tradičního islámského práva, které se stalo civilním právem této země. Taha a jeho stoupenci požadovali civilní právo, které by bylo modernější a civilizovanější. - Ve Washingtoně Státní departement ostře odsoudil tuto popravu jako „hrubé porušení lidských práv“. - Podle britských TV zpravodajů a jednoho bývalého funkcionáře etiopské vlády, který požádal v USA o politický asyl, má na tragické situaci hladomoru obyvatel severních „separatistických“ provincií Habeše vedle sucha hlavní vinu sama marxistická vláda v Addis Abebě. Aby rozdrtila silnou opozici Erythrejců, kteří bojují proti nim zbraněmi za samostatnost poslal habešský diktátor své vojáky všude tam, kde se něco urodilo s rozkazem, aby „vzbouřencům“ všechnu úrodu spálili. A když přišla před vánocemi štědrá mezinárodní pomoc, odmítla habešská vláda dát záruky, že nebude na konvoje nákladních aut stříleno. Prostě jako za Stalina. Hladu je využito k tomu, aby zapříšáhli odpůrci režimu vymřeli.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENO
PŘEDPLATNĚ
NA ROK 1985?**

**DOPORUČTE
Hlas národa
SVÝM
PŘÁTELŮM
A ZNÁMÝM
Pomozte nám
rozšířit
Klub jeho čtenářů!**

HLAS NÁRODA
(VOICE OF THE NATION)
(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu
a potřebám našich drahých doma
BOHU, CÍRKVI, NÁRODU
VYDÁVÁ:
„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWDALE AVE. Chicago Ill. 60623
Telefon: 762-2044
Řídí: Dp. VOJTĚCH VIT. O.S.B.
s redakčním kruhem
Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK
111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602
(312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNĚ: v USA \$30.00
Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit,
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou
články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich ob-
sahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois
February 2, 1985 — Vol. X, No. 6.

Upřímně srdečné pozvání na náš letošní „Mumraj“

Milí přátelé,

než jsme se nadali, už tu bude konec masopustu. 20. února je totiž Popeleční středa a s ní nastává půst - čili jak naše lidová poesie říká: „Namále je masopustu, namále je muziky, koupíme si růženeček, budeme se modlití.“

Někteří z nás pro letošní

ČSA pořádá informační schůzi pro starší občany o Social Security a Medicare

ČSA Fraternal Life, dříve známá pod jménem Československé spolky v Americe, nejstarší podpůrná jednota ve Spojených státech, se vždy snažila uvědomovat své členstvo a širokou veřejnost o důležitých pro ně výhodách a záležitostech, hlavně pokud se tyto týkaly starších lidí „Senior Citizens“.

V rámci těchto snah, Jednota ČSA pořádá

ve středu dne 6. února 1985

v 1:30 hod. odpoledne

v dolní místnosti

ČSA budovy

2701 So. Harlem Avenue,

Berwyn, Ill.

přednášku týkající se o nových pravidlech Social Security a Medicare. Přednáseti bude sl. Ellen De Reimer Senior Citizens Advocate u Golden Rule Insurance Company, která vysvětlí podrobnosti všech těchto nových pravidel. Po přednášce zodpoví dotazy účastníků a podá i soukromá vysvětlení osobních dotazů.

Zveme krajskou veřejnost k účasti na této přednášce.

pozdní - avšak nezvykle tuhé mrazy masopustu dosud pořádně neužili, a ti kteří jej užili, chtějí ještě i jeho konec náležitě oslavit. A tak jako každým rokem jsme pro vás, vaše rodiny, přátele a známé připravili náš tradiční masopustní „Mumraj“. Pořádáme jej v sobotu 16. února v 8 hod. večer v příjemném sále chicagského „Velehradu“ 2657-59 So. Lawndale Ave. Příhodné parkování je na Lawndale Ave., proti budově Velehradu u obchodu Edmar (dřívější A & P).

Domácí večere masopustního jídelníčku: jitrnice, jelita, vepřo - knedlo - zelo, a domácí chléb s tlačenkou se začnou podávat v 7 hod. večer; plně zásobený bar bude již též otevřen. K dostání bude výborné domácí pečivo, káva a obložené chlebičky.

K tanci a poslechu bude vyhrávat dobře známá a oblíbená hudba George Kollariče.

V zábavním programu vystoupí naše královna polek Vlasta Kršková, která nám zazpívá a se svým mužem Jendou zahraje na harmoniku naše populární písničky, které všichni známe z domů. Příslušníci mladé exilové generace si je dobře pamatují od svých rodičů. Rádi je vždy znovu slyšíme a s Vlastou a s Jendou si je též zazpíváme. O rostoucí popularitě a známosti, které se Vlasta těší zvláště v posledních letech u amerického obecnictva - (i na televizi) - víme a jsme velmi rádi, že ji s Jendou na našem masopustním Mumraji budeme mít mezi námi. Svou hojnou účastí jí oplátíte její upřímnou a obětavou snahu šířit naši lidovou hudbu po Americe.

O půlnoci bude tradiční průvod masek a nejlepší masky budou odměněny cenami.

Jak vidíte, snažíme se pro vás připravit opravdu veselou a

Masopustní maskary z doby našich rodičů, babiček a dědů, kteří slavili masopust opravdu zveselá! Dokážeme to ještě dnes? No jistě, samozřejmě! Jen se z jejich tašankových napadů trochu inspiřujeme. Přijďte k nim i své vlastní a v sobotu 16. února v masce veselé hurá - do chicagského „Velehradu“ na Mumraj!

radostné rozloučení s masopustem. Vytvoření pravé masopustní karnevalové atmosféry záleží však velkou měrou na vtipně vymyšlených maskách, ve kterých, jak doufáme, tentokráté přijdete v hojném počtu.

Ráz letosního Mumraje: „Masopust, masopust, jen mé holka neopust!“ - dává příležitost k velkému rozvinutí fantazie. Ať si masku budete vytvářet podle starých tradic našich venkovských masopustních průvodů, ve

kterých byla často i maska kobyly - (v některých krajích zvaná šimla, klíbná či brúna) - kozla, kozy, medvěda, kominika, Turka, báby s nůši, žida, husara a jiných figur a nebo z doby nové - již hodně pod vlivem Západu - masky kovbojů, Indiánů, „Space-invaders“ atd. Co si máte obléci, vám radit nebudeme. - Prosíme vás však, abyste přišli v maskách! Mumraj je maskární zábava a karnevalovou atmosféru vytvoříte právě svými maskami.

Pomozte nám proto svou nápaditostí připravit opravdu radostnou a dovádivou maskární náladu. - Nescházejme se teď již tak často jako kdysi; když se tedy sejdeme, ať je nám hodně veselo!

Dar \$7.00 v sobotu večer u pokladny, v předprodeji u F. Pancnera v Berwynu a v redakci Hlasu národa v Chicagu \$6.00, masky platí u pokladny \$6.00 - v předprodeji \$5.00.

O rezervaci stolů volejte redakci Hlasu národa v úředních hodinách ☎ 762-2044, večer ses. F. Uhlířovou domů: ☎ 484-2106.

Těšíme se s vámi se všemi na shledanou na našem veselém masopustním Mumraji.

Za Klub Domov
Otec Vojtěch Vít, O.S.B.
duchovní rádce
Pavla Kůrková
místopředsedkyně
Frant. Uhlířová
tajemnice
Ludvík Pospíchal
pokladník

Sdružené československé organizace v Chicagu

dovolují si Vás srdečně pozvat na

XXVII. REPRESENTAČNÍ PLES

V SOBOTU 2. ÚNORA 1985

v nové moderní dvoraně Unie č. 150
Route 66 a La Grange Road, Countryside, Illinois

Uvádění debutantek XXVII. rep. plesu
s tanečním pořadem mládeže

ZAČÁTEK V 8:00 HODIN VEČER

Dvě hudby za řízení George Píchy.
Vstupné \$ 10.00 za osobu Večerní úbor

Rezervace stolů a předprodej vstupenek u fy:

Weber Travel Agency, 6805 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill.
Tel.: 749-1346. — Stoly budou rezervovány jen do 9,15 hod. večer

Večere budou podávány od 7 hod. večer.

KLUB DOMOV Z N.S.Č.K.

POŘÁDA

VESELÝ MAŠKARNÍ mumraj,

V SÁLE CHICAGSKÉHO „VELEHRADU“

2657-59 S. LAWDALE AVE. V CHICAGU;
vchod z 27. ulice

V SOBOTU 16. ÚNORA 1985

Program: "Zpěvní pásmo" -
Naši harmonikáři:
Vlasta a Jan Kršková

Výprava: Zdeněk Nerada

★ Hudba G. Kollarič
★ Volba nejkrásnější masky večera
★ Kuchyně a bar otevřeny od 7 hod večer
ZAČÁTEK V 8 HODIN VEČER

Ráz večera:
„Masopust, masopust,
jen mě, holka, neopust!“

Vstupné: u pokladny \$7.00, masky \$6.00;
v předprodeji \$6.00, masky \$5.00.
Předprodej lístků v Berwynu v obchodě F. Pancnera
a u členů Klubu Domov. — V Chicagu v redakci H.N.

DOBA "BĚHEM ROKU"

4. NEDĚLE

VSTUPNÍ MODLITBA: Dopřej nám, Pane, náš Bože, — abychom tě ctili celým srdcem — a všechny lidi milovali jako sebe. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PÁTÉ KNIHY MOJŽÍŠOVY (Dt 18, 15-20)

Mojžíš řekl lidu: "Hospodin, tvůj Bůh, dá povstat pro roku jako jsem já zprostřed tvých bratrů, toho budete poslouchat. To je právě to, co jsi žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: Nechci už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nechci se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel."

Hospodin mi tehdy řekl: "Správně mluvíš. Dám jim povstat proroka jako jsi ty zprostřed jejich bratrů a vložit svá slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím."

Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit v mém jménu, toho pošlu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil říkat v mém jménu, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!"

2. ČTENÍ Z PRVNÍHO LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA KORINTŮM (1 Kor 7, 32-35)

Bratři! Rád bych, abyste byli bez zneklidňujících starostí.

Kdo nemá manželku, je starostlivý o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, je starostlivý o věci světské, jak by se líbil manželce, a tak je rozdělen. A žena nevdaná a panna je starostlivá o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, je starostlivá o věci světské, jak by se zalíbila mužovi.

Toto však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, nýbrž abych vás vedl k tomu, co je počestné, a k nerušené oddanosti Pánu.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MARKA (Mk 1, 21-28)

V městě Kafarnaum šel Ježíš v sobotu do synagogy a učil. I šasli nad jeho učením. Učil je totiž jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoník.

V jejich synagóze byl právě člověk, který byl posedlý nečistým duchem. Ten vzkřikl: "Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi. Jsi svatý Boží."

I pohrozil mu Ježíš: "Umlkni a vyjdi z něho!" Nečistý duch jím zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel.

Všichni užasli a jeden druhého se ptali: "Co je to? Nové učení plné moci — i nečistým duchům přikáže a poslechnou ho." A pověst o něm se rychle roznesla po celé krajině galilejské.

Do New Yorku a okolí

H&S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecinky, salámy, klobásy, domácí salámy, paprikovaná slanina, tlačěnka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelítka každý den čerstvé. Naše specialita: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - MAJITEL

35-10 DITMARS BLVD., ASTORIA, NEW YORK
(mezi 35. a 36. ulicí) Telefon AS 8-8468.

Smysl církvního sňatku

(Z pastýřského listu
švýcarských biskupů katolickým
věřícím o minulých vánocích.)

Jako každý rok o vánocích obrací se i teď na Vás Vaši biskupové svým slovem o manželství a rodině. Jde o otázku, pro mnohé z Vás aktuální, totiž o smyslu církvvního sňatku.

Milí bratři a sestry!

Když se někdo chtěl dříve ženit či vdávat, žádal samozřejmě o církvvní sňatek. Velmi mnoho lidí to dělá ze skutečného přesvědčení i dnes. Ale mnohé se změnilo. Lidé a duchovní pastýři se setkávají s různými obtížemi. Mnozí se počítají dvojic, které chtějí žít bez oddavků a na církvvní sňatek ani nepomyslí. Jiní uznávají, že manželství potřebuje právní řád, ale církvvní sňatek nechápu. Dají se oddat jen na úřadě.

Mnozí žádají o církvvní sňatek, chybí jim však vnitřní vztah k víře a k Církvi. Pro ně jsou církvvní oddávky jen slavnostní rámeček sňatku nebo to považují za povinnost vůči příbuzným. Je ovšem i mnoho členů katolické Církve, kteří by chtěli církvvní sňatek, ale není to možné, protože jsou rozvedeni. Je to bolestné jak pro ně tak pro kněze, kteří by jim rádi pomohli.

Rodiče se ptají, mají-li vynaložit všechny síly, aby byli jejich potomci oddáni církvvně? Duchovní správci se ptají: Smím snoubence oddat, když nevěří? Rozvedení se ptají: Jak může Církev odmítnout přání věřících, kteří chtějí církvvní sňatek?

Tyto problémy by odpadly,

kdyby se Církev směla řídit jen požadavky věřících. Církev je sice otevřená znamením času a potřebám člověka, ale na druhé straně musí s důvěrou v působení Ducha sv. stále hlásat Kristovo poselství. Tímto hlediskem se musí řídit i při sňatku. Co to znamená?

1. Mnozí považují lásku a manželství za ryze osobní věc, která se týká jen jich a nikomu jinému po tom nic není. - Jistě - láska a manželství jsou něco vysloveně osobního. Ale tím není řečeno ani vše, ani poslední slovo. Navíc musí Církev ukazovat na velkou souvislost mezi osobní láskou a Božím plánem s celým lidstvem. Musí upozorňovat, že význam celého bohatství lásky v životě dvou lidí je konec konců založen na Bohu a od něho vychází. Neboť Bůh sám vložil tuto možnost do člověka. Stvořil muže a ženu, aby „byli jedno tělo“ /Gen 2,24/. Také řekl lidem: „Rozplozujte se, a rozmnožte se!“ /Gen 1,28/. Vzájemné obohacení ve společenství lásky a přenášení života pocházejí od Stvořitele. Tato souvislost se musí vyjádřit uzavřením svátostného manželství.

2. Křesťanské manželství má ještě hlubší smysl a vyšší cíl. Zjevil nám to Ježíš. Říká, že On a Otec jsou jedno. Jsou spojeni v lásce Ducha sv. Syn Boží tuto lásku na svět přinesl a dokázal ji svou smrtí na kříži. Láska ho spojuje na věky a nerozlučně s Církvi a skrze Církev s lidstvem. Člověk má být obrazem tohoto hlubokého tajemství osobní lásky a věrnosti Boží. Boží láska je pramenem každé lidské lásky. Jeho nezištná, bezpodmínečná a trvalá věrnost je velký vzor a cíl lidské věrnosti v manželství. Nerozlučnost manželství je odrazem této věrnosti

Boží a má v ní svůj konečný původ.

Církev je povinna jak kázáním, tak vyučováním náboženství a přípravou na manželství na jednotě a nerozlučnosti manželství trvat. Zvláště zřetelnou a důraznou formu hlásání jednoty a nerozlučnosti tvoří obřad oddavků. V něm se má ukázat, že muž a žena mají své manželství považovat za odraz Boží lásky a věrnosti. Proto jsou Církev a svět odkázány na toto znamení. Když však - snad bez viny zúčastněných - není už toto svědectví o jednotě a nerozlučnosti možné, nemůže být obřad uzavření sňatku hlásáním věrnosti, která patří k podstatě křesťanského manželství.

3. Mnozí - hlavně mladí - si pomyslí: To vše zní příliš ideálně. Skutečnost kolem mne je jiná. Takový ideál už příliš necítím. Navíc je pro mne tuze vysoký a nedosažitelný. - Jsme ale přesvědčeni že manželství je svátost. Znamená to, že nás Pán Ježíš nenechá samotné. Chce pomáhat křesťanským manželům v boji proti neustále propukajícímu sobectví a ve všech ostatních těžkostech. Dodává lidem sílu k snaze o skutečně křesťanské manželství a překonávání obtíží. Bůh nepůsobí skrze svátost jen chvíli, silou této svátosti působí po celý život. Právě proto, že manželství jako svátost dává i tuto pomoc, je tu i pro člověka, který se cítí slabý a je daleko od ideálu.

Jaké z toho vyplývají otázky, které nás dnes tak zaměstnávají?

- Jedna otázka zní: Má se dát církvvně oddat jen bezpodmínečně věřící křesťan? - I křesťan, který má pochybnosti a těžkosti snad vytuší něco z hlubokého smyslu manželství v plánu Boha - Stvořitele. K tomu ho zvláště může vést církvvní sňatek. Zároveň je to jako znamení jednoty a nerozlučnosti, výraz vznešených cílů manželství, které nám ukázal Kristus. Kdo to přijímá, smí doufat, že pronikne skrze tuto svátost víc a víc do hlubin tajemství Božské lásky. Kdo však cíl a ideál křesťanského manželství zásadně odmítá, není čestný, žádá-li o církvvní sňatek; tomu se musí odmítnout.

Jiná otázka je ještě závažnější: Mohou se rozvedení dát znovu církvvně oddat? Poněvadž církvvní sňatek je znamením křesťanského manželství, jehož podstatnými vlastnostmi jsou jednota, věrnost a nerozlučnost, není církvvní sňatek rozvedených možný a žádný kněz nesmí rozvedené oddávat. Kdyby Církev dovolila

PŘIPRAVILI JSME PRO VÁS TYTO ZÁJEZDY:

11. února 85: Jamaica - 14 dní OCHO RIOS

6. května 85: Stará Čína - 19-ti denní zájezd pro velký zájem opakujeme po třetí.

25. června 85: Doprovázený zájezd do Československa na Spartakiádu.

26. června 85: Další zájezd do Československa na Spartakiádu. Rádi vám poskytneme další informace. Přihlaste se laskavě včas.

Vyřídíme návštěvu vašich příbuzných a přátel z Československa do USA a rovněž TUZEX.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

takové sňatky nebo obřady, které by se mohly zaměňovat za sňatek, zničila by tím znamení jednoty a nerozlučnosti manželství.

Víme, že je to pro mnoho postižených velmi tvrdé a že tím nejsou velké problémy a starosti rozvedených rozřešeny. Musí se správně chápat nemožnost církevního sňatku. Nikdo tím nechce soudit o vině nebo nevině rozvedených lidí. Ti nesou často mnohem těžší břemeno než ostatní. Snad to, co prožili, jim dalo větší lidskou hloubku, snad se po mnoha oklikách dokonce víc přiblížili Bohu. Papež Jan Pavel II. zdůrazňuje v listu k otázkám manželství a rodiny - Familiaris consortio - že tito lidé patří jako dříve k Církvi a že pokud možno se smějí a mají podílet na jejím životě. /Ovšem ne přijímat Nejsvětější svátost, pozn. red./

Klade všem kněžím na srdce, aby se těchto dvojic ujímali s velkou pastýřskou láskou. Tyto lidi mají doprovázet na jejich často těžké cestě modlitbou a duchovní péčí. Postižení sami mohou velkou obětí, kterou přinášejí tím, že nesmějí být podruhé církevně oddáni, dosvědčovat, že vzdor svému těžkému osudu v zásadě souhlasí s jednotou a nerozlučností křesťanského manželství.

Milí bratři a sestry - víme o starostech mnoha věřících křesťanů i o obětech, které přinášejí, aby vzdor těžkostem a problémům denního života vytrvali v manželství a plnili své úkoly. Ti si zaslouží náš srdečný dík. At' je doprovází Boží požehnání a dává jim stále novou sílu a odvahu. To vám přejí a na Bohu vyprošují

Vaši biskupové

(Skromná poznámka redakce.)

Toto je určitě všechno svatovávatá pravda, ale s odvahou a upřímností si jako věřící katolíci - exulanti z komunistických zemí, žijící v dnešních rozháraných poměrech západních mraven-

cích velkoměst, přízněji určité reality, abychom se „nepohoršovali“ ani nad „přísností“ naší sv. Církve, ani nad těmi nedobrymi rodinnými poměry v dnešním světě. Těch složitých důvodů, které způsobují, že v dnešním světě - i v křesťanských zemích - přibývá stále větší počet rozbitých manželství a rodin, je stále víc a více. V takovéto redakční poznámce je nelze všechny ani hledat, a tím méně vyjmenovat, ale všimněme si aspoň několika základních problémů, které téměř neexistovaly v době, kdy se vdávaly naše babičky a prababičky, které obyčejně svého pozdějšího ženicha a jeho rodinu znaly od mládí z téže, či sousední vesnice, města, ze školy, či z tancovaček. Oba vyrůstali obyčejně ve stejném kulturním prostředí, měli pevnou, či aspoň obstojnou víru, a práce v hospodářství, v rodinném prostředí domova či v továrně je naučila vytrvalosti a obětavosti. Znaly sice už romány „Červené knihovny“, ty vzdělanější i překlady velkých francouzských romanopisců o společenských skandálech, ale nebylo ještě tolik filmů viděných přímo doma na TV obrazovce, tolik výdělečné pornografie, rasové, etnické, náboženské i mužsko-ženské promiskuity na pracovištích, nebylo zklamání z 2. světové války, nebylo tragických důsledků komunismu a komunistické výchovy bez Boha, ve lži, v násilí, v čekání na příděl bytu atd. Ikdyž prostředí nedeterminuje člověka, přesto mu nelze upřít jeho veliký dobrý či špatný vliv. Naše Amerika má

pak tu nevýhodu, že poskytuje svou - v něčem i přehnanou svobodu všem svým obyvatelům i přistěhovalcům, at' jsou na ni připraveni nebo ne, a tak jí snadno zneužívají rození Američané nevychovaní i nově příchozí. Kdo kdy slyšel z našich babiček o drogách, o organizovaných homosexuálech a lesbičankách - i když všechny tyto neřesti a nemoci existovaly v malém, co je svět světem. Tohle všechno se ovšem ze světa nevytratí jen pouhým kázáním - vraťte se k Pánu Bohu a Jeho Desateru, ikdyž to je pravda. K ozdravení situace však pomohou těžce zaplacené zkušenosti promarněných let, zdraví a životů a nová těžká kompetice v revolučním přechodu všech oborů práce v kompjútrovém věku. Není tedy třeba nad lidstvem lámat hůl, protože ani Pán Bůh ji nad námi neláme. I v naší době žijí dobří a obětaví lidé, i dnes žijí mezi námi svatí, a o minulých vánocích jsme byli všichni svědky upřímné účasti s trpícími hladomorem v africké Habeši. Navíc připomeňme úžasné dílo křesťanské lásky Matky Terezy z Kalkuty, krev a utrpení nevinných mučedníků v komunistických zemích, dobrosečnost prostých, chudých lidí na Západě i velkodušnost bohatých amerických mecenášů. Prostě - i když to naše pokrokové 20. století vidělo dvě světové války, miliony nevinných obětí nacistického a komunistického teroru, řeky slz a miliony mrtvol nenarozených, přesto všechno se lidstvo k Bohu vrací, protože trpkou zkušeností

dochází k tomu, že bez duchovna a bez opravdové lásky je lidský život prázdný, pustý, cynický a sebevražedný.

Dokonce i v naší sv. Kristově církvi jsou dnes po několika generacích výtečných papežů poměry zdravější než v době třeba takové renezanace. Tak jen hlavu nahoru! Matka Boží ve Fatimě dětem nelhala. I Rusko se obrátí, obrátíme-li se ovšem my ve svobodných zemích na Západě. A v této souvislosti si ale zároveň musíme přiznat, že náš rozumový pokrok a z něho plynoucí vědecký, technický, hmotný a civilizační, nás oslnil a zaslepil natolik, že jsme jej nepoužili k pokroku duchovnímu a v mnoha jeho směrech jsme zůstali na úrovni svých dětských náboženských znalostí. Inu, člověk je svou přirozeností duševně líný a vyhovuje mu to „duševně nerůst“, jít po starým zvykem vyšlapaných cestičkách. A proto i křesťané - jak katolíci, tak protestanti všech různých denominací, musíme si zvláště v této dějinné době - kdy jsou naši věřící bratři a sestry ateistickým komunismem téměř stejně pronásledováni - podat svorně ruce, prohloubit si svou víru upřímnou modlitbou a studiem, a pak také přijdeme na to, že děláme všichni chyby, když se na manželství, na kněžství či kazatelství dnešní generace pořádně nepřipravují. Žádného pilota, astronauta ba ani šoféra nepustí dnes nikdo ke „kormidlu“, když neumí létat a šoférovat. Každému řemeslu se je nutno vyučit či aspoň přiučit, jenom jsme stále dosud zapomínali na solidní a všestrannou

přípravu v nových civilizačních poměrech na to nejdůležitější životní povolání - být rodiči dalších generací - když oba zaměstnaní - otec s matkou na to už zvláště ve velkoměstech nestačí. Ovšem, že jsou vzácné vyjímky, zvláště vedli-li rodiče své děti od mládí k práci a k zodpovědnosti za celou rodinu. Určitě však není pro děti dobré, „drží-li rodiče dohromady jen právně a napovrch“, často jen z finančních důvodů, nebo „aby se neřeklo“, a uvnitř takového manželského svazku a rodiny je hotové peklo.

Naši páni biskupové se sice dnes snaží zavádět všude „přípravu na manželství“ ve formě různých „Cana“ konferencí, ale to stále ještě nestačí. Jako jsou lidé, kteří ani žádné takové přípravy nepotřebují, protože nejlepší přípravu zažili doma v rodině, tak jsou také mladí muži a ženy, kteří by se neměli nikdy ženit a vdávat, jiní a jiné zůstanou i při své tělesné dospělosti mentálně dětmi, jiní zamilovaní jen do sebe, do svých úspor, či důležitosti, a tím pak úplně „nepromokaví“ pro Boží milost, protože Bůh ničí svobodnou vůli neznásilňuje. - Přesto však je spousta hodných mladých rodičů, kteří chtějí poctivě žít své křesťanství, potraty dělat nechťejí, protože vědí, že je to proti Boží vůli, ale rozumně plánovat rodinu je nikdo nenaučil. Snad jim přijdou na pomoc njd. Otcové biskupové, až se letos opět v Římě sejdou na světovém synodu a nutnost přípravy na křesťanské manželství si určitě dají do svého jednacího programu.

Ondrus & Son

Zhotovujeme příkrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obslužíme — česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost — a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům jen kvalitním zbožím.

Těšíme se u vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

Our 100th Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and Loan Insurance Corp.

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

SAVING IS CONVENIENT HERE!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind.

For your convenience: — a Save-by-Mail plan, — easy-to-serve-you office facilities, — fast service, — free parking. Come in.

Satisfying friendly service

CORNER 26TH & PULASKI CHICAGO, ILLINOIS 60623 PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST. N. RIVERSIDE, IL. 60546 PHONE: 442-5700

IMPORTER

VALAŠSKÉ PAPUČE

dokud zásoba postací

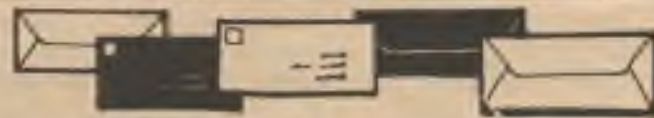
Velikosti 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET CHICAGO, ILL. 60623

DOPISY našich čtenářů

Dallas - Texas

Milá redakce Hlasu Národa,

stále jsem se k tomu nemohla dostat, abych dopsala svou již vloni započatou reportáž o své poslední návštěvě Československa, své rodné země, kterou stále nosím v srdci. Tím, že všemu netleskám, co jsem tam opět zažila, to nijak neznamená, že ji nemám ráda, jak stále omílají komunisté a starousedlíci, kteří jim „sedli na lep“ a každou kritiku rudého režimu považují za „nelásku k vlasti“: Jsem stejně kritická k těm návštěvníkům čs. lázní, kteří na př. nejsou spokojeni s jídlem. A tak to tu máte.

Vaše věrná čtenářka

*

Za poslední tři roky jsem byla třikrát ve své rodné vlasti hledat úlevu v mých zdravotních potížích. Tentokrát to už bylo asi naposled, protože jsem zjistila, že staré kosti nejde vyměnit ani jim ničím pomoci. Žádná úleva se nedostavila, jako tomu bylo dvakrát předtím.

Nástup jsem měla nater-

mínovaný; abych nepropásla den, po vyřízení potřebných věcí v Praze, jsem si vzala taxíka. Mládenc, kterého jsem si vyhlédla žádal ode mne 1.800 korun a po smlouvání slevil na tisícovku. Tak se tam teď šmelí. To byl můj vdovský důchod, včetně mých 25 let práce, když jsem žila doma. Cestou mi začal vyprávět, že má bratra v Kanadě, že tam každým rokem k nim dojíždí maminka, ale žít by tam prý nechtěla. Další sourozence, jeho sestru, také odešla do zahraničí, žije v Jižní Africe, její manžel je geolog a pracuje v nalezištích drahých kamenů. Jsou to ponejvíce diamanty, které se řídí cenou na světovém trhu; když je jejich cena nízká, dojí se prý na nějaký čas uzavřou, tak tam mají - podle něho - také řízené hospodářství. Cestou mi ukazoval směr Lány a pochlubil se, že na neděli, jak má čas jezdit již v sobotu do Mariánek hrát golf. Proto ta nekřesťanská cena, aby si „nahamstroval“ na zábavu. V tom se, jnu, musí umět

chodit.

V lázních se mi dostalo milého přivítání jak od ošetřovatelek tak od doktorů. Všude samá ochota a milé úsměvy, na které jsem z dřívějšíka nebyla zvyklá. Proto mne velice udivilo, když po návratu do USA jsem se doslechla od lidí, kteří údajně též lázně navštívili - že je tam draho a lázně nejsou účinné. Nevím, co by chtěli víc za 37 dolarů denní penze včetně všech procedur, léčení a všeho zaopatření, když zde jen hotelový pokoj stojí nejméně 50 dolarů denně. Po příjezdu z lázní mi ještě vrátili 71 dolarů. Na náročné pacienty je asi pokojové zařízení jednoduché, snad se to má zlepšit v nejbližší době. Je to škoda, že takové dobré lázně jsou státem tak zanedbávané, když přinášejí čs. hospodářství valuty. Pak nebyli spokojeni se stravou. Myslím, že se tam jede ne na výkrmnou kůru; při tom nedostatečném pohybu byla pro mne strava úplně úměrná. Pro cizince uspořádalo ředitelství lázní večeri s jakýmsi pohovorem. Ředitelka lázní mluvila německy, protože já a ještě jedni manželé byli ze zámoří, jinak samí Němci jak východní, tak západní. Ti s nimiž jsem hovořila byli všichni spokojeni a nejvíce s láci celého pobytu. Nechápu proto ty, kteří v lázních nebyli spokojeni.

Ve zbývajících třech dnech jsem jela na Moravu. V Brně jsem si musela vyzvednout zamluvený lístek na autobus do Vídně. Teď se totiž jezdí autobusy všemi směry; je to rychlejší ačkoliv dražší než vlakem. Zařadila jsem se do fronty, i když byly před námi 4 dny volna. Před 12 hod. se zaklaplo okénko, ačkoliv jsem byla třetí na řadě. Sedla jsem si a čekala, když jsem viděla tu beznaděj na rychlé vyřízení. Za půl hodiny se okénko znovu otevřelo, přitočila se právě příšlá starší paní s italským pasem pro společníka a vsunula ho do okénka a byla promtně vybavena. Já začala „remcat“ k právě příšlé mé hostitelce, že zde čekám v zimě přes hodinu a pak přijdou lidi, kteří se berou na řadu bez čekání. Viděla jsem, že úřednice je „navarovaná“ a jak jsem přišla s mým dotazem ohledně jízdenky velice přísně se mne zeptala, zda jsem skutečně na řadě; žádala pas a šilinky, což jsem měla v pořádku. Obličej měla přesto vztekem stažený. Za ní stáli dva mládenci, ruce založené, vedle druhé okénko zatažené a lidé již taková fronta, že stáli až před

budovou na chodníku. Byli to vesměs mladší, využívali volna, aby se rozjeli po republice. Nepochybuji o tom, že mnozí z nich se ulili z práce. Já nepřestala ovšem „remcat“. Ta soudružka úřednice to mohla spravit úsměvem a říct: tak se již na vás také dostalo, ale ne; sverpě mi vše podávala.

Šly jsme na oběd spravit si náladu. A tu zase druhá socialistická vymoženost. Grand hotel až po střechu zalesněný, ale nikde človíčka, aby se na něčem pracovalo. Ulice zatlučená ploty, pracuje se tam na podzemní dráze, takže lidi chodí namačkaní v úzké uličce v proudech oběma směry. Na štěstí uvnitř v restauraci jsem „nabrala dech“. Sice malá místnost, ale útulná se zimní zahradou a bazénem uprostřed. Obsluha byla slušná. Všechno sice nebylo tak jednoduché jak shora uvádím, ale co chcete očekávat od otrávených lidí. Například v Praze před odjezdem na Moravu jsem si večer vezla a nesla kufry k odeslání do Brna jako spoluzavazadla. Prý jsou nad dovolenou váhu 15 kg, která se musí dodržovat. Jako na udělanou zapoměla jsem klíče u své hostitelky, která mne na štěstí doprovázela, takže mi pro ně došla. Trnula jsem zda vůbec menší kufr otevřu, je „na heslo“ a dělá si co chce; zámek se otevře, kdy se mu zlíbí. Věci jsem nakonec přerovnála a oddechla jsem si. V předcházejících letech jsem v Ruzyni platila pokaždé 30-50 dolarů za nadváhu, neodpustili mi to nikdy. Když jsem se dotázala co by dělali, kdybych už žádné dolary neměla, řekli mi, že by si kufry nechali.

Z Brna jsem vyjela v neděli v 7 hod. ráno. Na hranicích jsme čekali asi 1 hodinu, a protože nás bylo v autobuse málo, seděli jsme a koukali kolem. Celníky tentokrát kufry vůbec nezajímaly, zaklaplo se a jelo se konečně dál do Rakouska.

Podél hranice šly moje vzpomínky na dobu dávno minulou, kdy jsem za mlada v Chlumu u Třeboně - (který je asi 6 km od rakouské hraniční čáry) chodili přes hranice sem i tam dokonce i za protektorátu a snad i ještě hned po válce. V okolí je spousta nádherného koupání v rybnících, jak v Chlumu v rybníku Hejtman, tak v rybnících Staňkovských, které běží až do Rakous. Bylo tam vždycky hodně mládeže pod stany, protože tam byly pro táboření ideální podmínky. Při tom jsem si vzpomněla, jak mi

jeden nedělní návštěvník z Chlumu vyprávěl, jak veliké škody jsou tam dnes udělány na lesích; nerostou tam dnes ani houby, ani brusinky ani borůvky, které se v době zrání houfně sbíraly, dávaly do košíků a na nejbližší rychlíkové zastávce vlaků Vídeň - Praha se zasílaly v noci do Prahy, odkud šly ráno letecky do Londýna, a republika za to měla tvrdé valuty. Londýňané si již ráno na nich pochutnávali. Ptala jsem se proč asi je taková kalamita, vždyť já dopoledne při vaření jsem si odběhla jen do parku pro hříbky do polévky a vždycky se mi podařilo nějaký najít. Prý tu dnešní škodu na lesích zavínil neodborný postřik. Kam ti dnešní mocipáni šlápnu, tráva neroste! Jak dlouho to bude trvat než se tam příroda uvede zase do starých vyježděných kolejí?

Do Vídně jsme přijeli v 10 hodin. Měla jsem rezervovaný pokoj ve Stefanushausu, takže jsem jela najisto. Po odpoledním odpočinku jsem slyšela na chodbě ruch a pak zpěv. Nedalo mi to, rychle jsem se upravila, šla jsem po sluchu. Kaple byla na konci mé chodby. Tíše jsem vklouzla dovnitř a k mému nemalému překvapení mši svatou sloužil biskup. Když jsem pak dostala jeho visitku, dověděla jsem se, že je to doktor Kalata ze Staufenu a byl ve Vídni na návštěvě. Rodák ze Slovenska a také věřící byli všichni Slováci. Po mši sv. jsem k němu zašla na pohovor, který přešel ve zpověď. Dostala jsem od něho růženec, posvěcený sv. Otcem. Omluvila jsem se mu, že zde chodím každou neděli k sv. přijímání, ale ke zpovědi, že pravidelně nemohu, musela bych mít tlumočníka. Výtahem jsme dojeli dolů, kde na nás již všichni čekali. Hostesku dělala MUDr. Tat'ána Masariková, bývalá zpěvačka z Bratislavy, jak jsem se dočetla na letáčích, kterými nás zvala na příští večer na svůj večírek. Přišla také ke mně a ujistila mne, že Slováci „nemají nic proti tomu, když mezi ně chodí Češi“. - Mne to zarazilo, nenašla jsem hned příslušnou odpověď, ale maně mne napadlo, že já jako pohraniční Moravanka ve styku se slovenskými lidmi jsem je vždycky považovala za bratry a sestry a nikdy mě nenapadlo je nějak „snižovat“. Pan biskup měl proslov, ve kterém žádal přítomné maminky, aby se ujaly v letním táboření funkce, kterou si mohou vyvolit, aby naše mládež měla možnost slyšet svůj

**Jako každý rok
VESELE DO NOVÉHO ROKU
a dobré nálady.**

K tomu dopomůže hudba a zpěv.

Rekordy ve velkém výběru a kazety, jakož i 8-Track.

Také pěkná kniha humoru přivede hned do veselejší nálady a potřebujete-li pěkný dárek, najdete u nás hodnotné věci jako nikde jinde: Chodská keramika (novinky), Moravská, Slovenská, Křišťálové sklo z různých zemí.

Slovníky, učebnice, zábavné i umělecké knihy v obrovském výběru.

Pro zábavu hráci karty: mariášky, taroky, vykládací karty.

Blahopřání k různým příležitostem v různých řečích.

Právě došla nová zásoba sušených hříbků, světlé, výborné chuti: 1 lb. \$26.50, poštou \$29.35 - 1/2 lb. \$13.50, poštou \$16.15 - 1/4 lb. \$6.75, poštou \$8.60.

Nový druh mlýnků na mák, celokovový, \$27.50, poštou \$30.90

Mnoho jiných kuchařských potřeb a mnohé jiné věci, vše nemožno jmenovat!

Czechoslovak Pastries, \$2.75, pošt. \$3.75.

Stručná mluvnice angličtiny, \$4.50, pošt. \$5.50.

Pišme správně česky, \$4.50, poštou \$5.50.

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7c více na státní daň.

Tuzex

Zásilky a peněžní poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně.

F. PANCNER, Inc.

*Importér a zástupce Tuzexu, Artie,
Univerzita o jiných čs. podniků*

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL. 60402

Telefon 484-3459

Josef V. Tománek

Generál Vojtěch Jaruzelski
/* 6. VII. 1923 Kuów, okr. Pulawy, Polsko

Stalin s Hitlerem se kdysi přátelili,
aby o Polsko se spolu rozdělili,
Sovětský svaz rodnou zem tvou okupoval,
na Sibiř tě s otcem, s matkou deportoval.
Místo chleba vši jste měli máku,
když jste otročili v rudém koncentráku.
V Katyni spřež Stalinových pomocníků,
skládala patnáct tisíc polských důstojníků,
leč vrah nabídl ti „záchrannou“ svou ruku,
abys proti Německu válčil v polském pluku.
Jako důstojník jsi přijel do Varšavy,
měl jsi radost z medají a ze své slávy,
o míru a svobodě jsi stále tlačal,
přítom na svém lidu zločiny jsi páchal.
Dav tě poznal v rudé masec neprůzračné,
když jsi na lid poštvál supy krvelačné.
Svůj lid zaláruješ, střílíš do otroků,
hnutí „Solidarnosć“ je ti trnem v oku.
Vůdce Walesa, jenž válčí za svobodu,
kobec měl jen suchý chléb a vodu;
pěvce Przemyska tvoji rasi zavraždili,
kněze Popieluszka krutě umučili.
Dlouho v kalných vodách štěstí své jsi lovil,
chráněn dekretem, jež sám jsi ustanovil,
rád jsi s komunisty na dvou židlích seděl,
ted' jsi svému lidu válku vypověděl.
Matka Boží Čestochovská posmutněla,
když všecken lid velká hrůza obestřela.
V polské zemi, bolševický generále,
když tisíce reků ničíš v kriminále,
lůza jako hrdinu tě opěvuje,
věz, že národ svobodu si vybojuje,
konec bude tvému vraždění a lhaní:
Bůh nastolí štěstí a své pozhnání.

/New York, 29. XII. 1984/

rodný jazyk a nezapomínala k
jakému národu patří. Měl úspěch
a hned se přítomné maminky ochotně
nabídky.

Tím končím svoji vzpomínkovou
reportáž na můj poslední výlet do
Československa. Moje tehdy nám
řikala: „Děti, odhadněte skok, který
chcete udělat, abyste neskočily vedle.“
Čili kam až můžeme doskočit.
Moje kosti už nedovolí takovou
štrapáci, musím kapitulovat, a
už necestovat.

Little Neck, N. Y.

Milý Otče Vojtěchu a milí krajané.

Starý rok už je za námi, čas
nemilosrdně utíká kolem nás,
pro bohatého i chudého.
Zasílám své předplatné na H.N.
i pro Ing. Pavla a Drahomíru
Blaho z Elmhurst, N.Y. Na
Pavla ta zima trochu těžce
doléhá. „Tak jen se drž
Drahušky! Dobré zdraví a at' Tě
Bůh živí do dalších let, což je
Tvoje vlastní heslo!“

V posledním roce odešli nam
někteří z naší Skupiny v Astorii
tam, odkud není návratu. Mezi
nimi byl náš dobrý, bodrý Mora-
včan František Gůřacká, kteréh-

dát, protože dosud nemá
řidičák. Václavu a Marience
Jelínkovým se také narodil roz-
tomilý chlapeček. Protože naši
dobří přátelé Jelínkovi jsou
jedni z pilířových pracovníků v
naší farní rodině, vítáme
rodinný přírůstek zvláště
radostně. Vždyť tu novou
generaci moc potřebujeme, a
těm mladým Jelínkům se to op-
ravdu podařilo; malá Marienka
už umí zpívat „Otče náš“, a tak
si vyprosila bratříčka Václava,
který se mamince narodil právě
na svátek sv. Václava! „No jó,
on Václav starší totiž pracuje s
těmi moderními kompjútry a
tak si to pěkně vypočítal a už to
bylo: gratulujeme! Nemohlo se
to přihodit lepším lidem než jste
Vy, milí Jelínkovic!“

Masopust, masopust - samá
slavnost, zabijačky, plesy.
Babičko, dědečku, vzpomeňte
si na naše sněhem zapadlé ves-
ničky. Všude ticho, jenom vidět
kouř vycházející z komínů,
důkaz to, že v kamnech, anebo v
těch starých šporácích či kamín-
kách se topí. Časem bylo slyšet
rolničky koní, zapřažených do
saní, či bylo na silnici vidět těžké
saně s nákladem klád. To býval
typický pohled na zasněženou
krajinu u nás. A jaký by to byl
masopust na venkově, třeba v
našem Posázaví v Chabeříč-
kách, kdyby nebyl hasičský bál!
To přece byla velká událost!
Hasiči i pomocníci celý týden
ověňovali v sále každé okno a
každé dveře chvojím, na to se
připíchly krásné barevné mašle,
vypůjčila se největší zrcadla se
zlatými rámy, aby se vše v sále
ztrojnásobilo. Když zábava byla
v plném proudu, panímámy s
nejlepšími šaty a pantátové se
svými zlatými řetězy od hodinek
přes nápadné bířsko se vzhlíželi
v zrcadle, jak jim to sluší!

„Štěklo jim to“, vždyť to byly
obyčejné přešité šaty z jejich
svatby a zlatý řetízek byl po
pradědečkovi. Staří paprikové
se usadili za stoly při zdi, zapálili
si staré porcelánové fajfky s
vymalovaným myslivcem a hon-
fím psem, jak jde na čekanou.
Při tom hasili hasiči svou žízeň
do pozdních hodin. Hudba hrála
od sedmé hodiny až do rána,

pokud peníze stačily. K ránu
některý hospodář poslal domů
pro částku zabijačky, a když se
všichni najedli, dobrým Be-
nešovským pivíčkem vše zapili,
doprovodila je kapela do
chalupy, kde jim vyhrávala,
třeba: „Hej panímámo, hezkou
dceru máte...“ - Pak se při sví-
tání pomalu teprve rozcházeli
do svých domovů. To býval
venkovský život z pokolení na
pokolení, a ty naše venkovské
tradice byly zdravé.

Čteně redakci a všem
čtenářům dobré vůle, přeji
štěstí, dobré zdraví a Boží
pozhnání. S krajanským poz-
dravem zůstávám

Váš „Sázavan“

František Kubelka s rodinou

*

Drazí Kubelkovi,

upřímně děkuji za předplatné
a pěkný dopis. Pozdravujte u
Blahů a pográtulujte za nás i
novopečeným rodičům. A pak,
přijed'te k nám na Mumraj!

Stále Váš Fr. Vojtěch

San Francisco - CA.

Drahý Otče Vite,

upřímný dík za Vaši obětavou
práci. Začátkem tohoto roku ze-
mřel v S.F. Čech, který s
potěšením četl Vaše noviny.
Místo kytíčky na jeho rakev
posíláme Vám skromný přís-
pěvek na Váš tiskový fond.
Pěkně prosím o uveřejnění nas-
ledovného oznámení:

Dne 6. ledna 1985 zemřel v
San Franciscu pan

JOSEF KORDOVSKÝ

oddaný milovník a znalec
umění a starožitností. Okruh
jeho přátel jej bude hořetně
postrádat.

Srdečně Vám děkuji. Za
přátele p. Kordovského

Jarmila Langová

Picture Butte Alta
Canada

P.B.P.J.K.

Čtená redakce Hlasu národa!

Předem vás co nejsrdečněji
pozdravuji a přeji vám z celého
srdce stálého dobrého zdraví,
spokojenosti a vytrvalosti ve
vaší práci tiskového apoštolátu.

Posílám vám předplatné na
H.N. na rok 85, a aby dopis
nebyl prázdný připsuji velmi
výstižnou báseň: „Otče náš, aby
Tvé jméno bylo vždy, ve všem a
všemi chváleno!“

Otče náš!

Jak cítí Tě, vznešený Ty Otče
náš,by úcta naše se Ti zalíbila,
tam v jasném nebi, kde věčné
sídlo máš,

a byla Tobě příjemná a milá.

Jak Syn Tvůj učil lid se k Tobě
modlit,tu denní prosbu přijmi
poniženou,

ta bude zajisté se Tobě libit,

když říkáme ji s myslí
zanícenou.

Ty vyslovíš tu naši prosbu
pokornou,
v níž úcta, láska naše obsažena,
i potěší Tě zbožnou, vtelou
myslí svou,
jak modlí se ji staří, mladí,
rodiče i děda.

Až dojdeme cíle, až nás k Sobě
zavoláš,Ó, neodmítni žal, kdo z vin
svých cítí;Ty shovívavý, předobry sám
Tvůrce náš,dej milostivou Tvář Svou všem
nám užítí!Se srdečným a přátelským poz-
dravem

Frant. Šála

Navštívili jste již naši restauraci

"KORUNA"?
"CROWN RESTAURANT"

5735 W. Cermak Rd.
CICERO, IL.

Jestli jste u nás dosud nebyli,
srdečně Vás k nám zveme,
abyste okusili a pochutnali si na naší kontinentální
domácí kuchyni v tradici našich maminek
z Čech, Moravy, Slezska či Slovenska.

Přijďte k obědu nebo na večeri
do naší útulné jídelny
a přesvědčte se sami!

Denně otevřeno
od 11 hod. do 8 hod. večer.
V pondělí zavřeno.

☎ (312) 652-3555

Vaši hostitelé:
Máňa Vlková
&
Mike KAZIL,

Prosba k našim kanadským

Prosíme naše kanadské čtenáře, aby své předplatné
vyrovnávali v USA dolarech.

Roční předplatné Hlasu národa pro USA - 30.00 US
dolarů a pro Kanadu US \$32.00.

O tuto laskavost Vás prosíme, poněvadž v poslední
době naše banka, které Vaše kanadské peníze k výměně
posíláme, zvýšila za tuto službu svoji sazbu, která je
neúměrná a pro nás opravdu neúnosná.

Děkujeme Vám předem za laskavé pochopení a pod-
poru naší práce.

Redakce

Washington. — Při inaugurační slavnosti v Bílém domě prezident Reagan 21. ledna pronesl řeč, ve které nastínil svou politickou filosofii. Řekl, že bude pokračovat stejnou cestou jako to činil ve svém prvním termínu: chce skončit bídu a diskriminaci, zlepšit vztahy Spojených států se Sovětským svazem a úplně vyloučit nukleární zbraně ze zemského povrchu, avšak chce toho dosáhnout konservativními metodami. Proti chudobě chce bojovat tím, že vláda bude mít nižší výdaje, nezvyšování daní, podpoří podnikavost a investice, aby se otevřela nová pracovní místa a celá soukromá ekonomie se tak stane silnější. O mír bude usilovat tím, že ještě lepší obranyschopnost Spojených států, včetně dalšího studia obrany ve vesmíru na zničení sovětských raket než by dopadly na zemi. Přitom však je odhodlán se Sověty vážně vyjednávat. Podle jeho přesvědčení pouze ekonomii svobodného podnikání a energickou zahraniční politikou se dosáhne nových ekonomických možností pro chudé, rasové rovnosti a

harmonie ve světě. Těchto cílů se dosáhne již v minulosti osvědčenými konservativními cestami mnohem účinněji než liberální politikou rozšiřování veřejných podpor a federálních programů a ustupováním před sovětskými požadavky a komunistickou dobytčností. Správnost této jeho politiky dotvrzují úspěchy, jichž dosáhla během čtyř let jeho administrace: podařilo se mu snížit daně, dramaticky snížit inflaci a zaměstnat více Američanů, než jich bylo zaměstnáno kdykoliv jindy v celých amerických dějinách. Amerika si vroucně přeje mír na světě; historie nás však učí, že mír nepřijde pouze z dobré vůle. Nemůžeme zapomínat na to, že v našem světě někteří pohrdají naším přesvědčením o lidské důstojnosti a svobodě člověka. Jedna země - Sovětský svaz - podnikl v době relativního míru nejmohutnější budování své vojenské moci v celých dosavadních dějinách světa; zbudoval arsenály hrozných ofensivních zbraní. Amerika si musí udržet svou sílu, aby zůstala svobodná, v míru a bezpečí. Při jednáních

LETEM

SVĚTEM

se Sověty Spojené státy budou usilovat o konečné úplné vyloučení všech druhů nukleárních zbraní ze světa, ale nepodaří se jí to jen slovy. V této souvislosti jsou rozhodnuty zbudovat si svůj vesmírový obranný program, kterým se nukleární zbraně stanou zastaralými a zbytečnými, neboť budou moci být zničeny dříve, než dosáhnou svého cíle. Amerika musí zůstat nejběžnějším přítelem svobody, protože svoboda lidí je jejím nejlepším spojencem. Pouze svobodou a ve svobodě bude možno zvítězit nad bídou a uchovat světový mír. Reagan ještě vyjmenoval jiné, více specifické úkoly, které chce uskutečnit ve svém druhém termínu. Bude nutno prosadit přijetí ústavního doplnku, požadujícího vyrovnání vládní rozpočet; v příštím roce by vládní výdaje měly zůstat na stejné úrovni bez změny; v různých oborech bude třeba převést zodpovědnost z federální vlády na státní vlády a místní administrace; bude třeba provést reformu daní, snížit federální rozpočtový schodek, omezit moc federální vlády nad ekonomikou a provést „emancipaci chudých“, aby byli schopni si sami vydělávat na své živobytí a nebyli závislí na veřejné výpomoci. President Reagan však nevedl žádné konkrétní návrhy na snížení obrovského schodku v rozpočtu federální vlády.

Vatikán. — Papež Jan Pavel II. odletěl v sobotu 26. ledna na 12 denní návštěvu čtyř zemí Jižní Ameriky: Venezuely, Ekvadoru, Peru a ostrovů Trinidadu a Tobaga. Dne 27. ledna přiletěl do Caracasu ve Venezuele. Celkem navštíví 17 měst, dále některá místa v džungli podél řek

Orinoka a Amazonky, jakož i starou indiánskou horskou pevnost Saesahuaman u Cuzco. Bude sloužit 11 mší pod širým nebem, učiní dvě prohlášení za blahoslavené, pronese 50 řečí a setká se s delegacemi mládeže, dělnictva, biskupů, kněží, řeholnic a Indiánů Inka. Ve svých promluvách rozvine zejména tato témata: bude důrazně varovat kněze před zahráváním si s marxistickou ideologií třídního boje, a před pletením se do politiky; vyzdvihne hodnoty křesťanské rodiny, vyzve Venezuelce k uzavírání katolických sňatků, protože většinu dětí mají nemanželských, upozorní na existenci v Latinské Americe do nebe volající chudoby, necitlivosti bohatých občanů a nespravedlivých politických řádů; bude opakovat poselství Kristova evangelia a církve proti politickému násilí zleva či zprava a zdůrazní potřebu respektu práv domorodých Indiánů. Všude bude též připomínat nedostatek kněžských a řeholních povolání v zemích Latinské Ameriky. - Bude to už 25. větší apoštolská cesta papeže Jana Pavla II. do zahraničí, jemuž leží na srdci, aby osobně poznal hlavní problémy a životní podmínky, v nichž lidé v různých zemích žijí a přinesl jim osobní svědectví živého zájmu a naděje.

Město Mexiko. — Vláda presidenta Miguel de la Madrida vstupuje do třetího roku svého mandátu. Jejím hlavním úsilím bylo zlepšení ekonomické situace země. Přísnými opatřeními šetření a úsporného hospodaření se jí podařilo dosáhnout různých úspěchů: vládní rezerva cizích měn stoupla z nuly na 8 bilionů dolarů; inflace byla snížena ze sta procent na 65 pro-

cent; s přispěním Mezinárodního měnového fondu se mexické vládě podařilo obdržet prodloužení lhůty pro splácení svého obrovského zahraničního dluhu 95 bilionů dolarů. Na začátku tohoto roku Mexiko jako první z latinsko-amerických zemí od začátku měnové krize bylo schopno splatit 250 milionů dolarů ze svého dluhu. Útěk mexického kapitálu do ciziny se zpomalil; zatímco ještě v roce 1982 bylo posláno z Mexika do zahraničí 8 až 9 bilionů dolarů, vloni bylo posláno do ciziny pouze asi bilion dolarů. Mexičtí ekonomové však jsou znepokojeni tím, že z kapitálu, poslaného do ciziny, se dosud nic nevrátilo zpět. S mnohými US firmami byla ujednána spolupráce, výhodná pro obě strany - pro Mexiko i Spojené státy. US firmy posílají do mexických továren, ležících při hranicích, své částečně zpracované polotovary a v Mexiku se pak levně provádí jejich úplné zpracování, anebo se tam sestavují stroje a přístroje, jichž součástí byly vyotoveny ve Spojených státech. Hotové produkty pak jsou posílány zpět do Spojených států. Mexiko žádá to, co bylo hodnotě produktu lidskou prací přidáno, a kromě toho tisíce Mexičanů nalézá v těchto továrnách práci.

Pro americké firmy jsou pak výhodné mexické levné pracovní síly. De la Madrid dosáhl těchto úspěchů po zavedení různých drastických opatření: dovoz z ciziny byl podroben přísné vládní kontrole, vývoz do ciziny - zejména vývoz petrochemických produktů a oceli - byl všemožně povzbuzován, a průměrná kupní schopnost Mexičanů byla snížena o celých 35 procent. Podle mínění mexických národohospodářů bude letošní rok zvláště nesnadný pro vládní úsilí o další zlepšení stavu mexické ekonomie. Bude totiž nutno ještě více omezit výhodné a sociální programy a snížit vládní subvence na základní potraviny jako jsou mléko, maso a „tortillas“, neboli mexické placky z kukuřičné a pšeničné mouky - mexický denní chléb. Tímto by vláda chtěla dosáhnout snížení inflace na 35 %; odborníci však říkají, že se jí podaří snížit inflaci pouze asi na 55 či na 50 %. Snížením vládních subvencí na základní potraviny se však mohou mezi širokými vrstvami obyvatelstva vyvolat prudké projevy nespokojenosti s politikou jediné vládnoucí

DO ČESKOSLOVENSKA 1985

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga nebo z New Yorku za nejlevnější ceny.

13. a 30. května, 13., 24. a 27. června, 18. července, 8. srpna a 5. září.

Každý zájezd je na 16, 23 nebo 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní.

Speciálně doprovázený zájezd na Spartakiádu

odlet 24. června s návratem 13. července, 6 dní pobytu v Praze, 12 dní zájezd Československem, vstupenky na Spartakiádu a do Národního divadla.

ARIZONA BUS TOUR: 12ti denní zájezd do slunné Arizony. Odjezd z Berwynu 25. února 1985. Jedinečná cena \$529.00 za osobu při ubytování po dvou, včetně: 11 nocí prvotřídní ubytování, 11 večerů, moderní motorcoach, prohlídka Phoenix, Tucson, Grand Canyon a jiných zajímavých míst.

ZÁJEZDY na Jamaicu, Bahamas, Arubu a ostatní Karibské ostrovy. Za velmi výhodné ceny.

Napište nebo zavolejte o podrobné informace:

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pečářské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" eukrovy
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem, laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky

Serving your family's financial needs for over 60 years

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700

4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770

RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700

LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400

WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990

CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300

NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001

9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000

WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800

ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over \$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

strany v Mexiku, „Institucionální revoluční strany“. Mohlo by dojít i k bouřím proti vládě, kdyby vládnoucí strana ztratila svou vážnost u lidu, a vláda by pak musela užít armády na potlačení lidových projevů nespokojenosti. Tímto by se pak snahy mexické vlády o překonání hospodářské krize silně zkomplikovaly. Další úspěch ekonomických programů de la Madrida bude záviset hlavně na dvou činitelích: na cenách ropy, hlavního mexického vývozního produktu, a na výši mezinárodní úrokové míry. V roce 1984 Mexiko vydělalo z prodeje ropy do ciziny 15 bilionů dolarů. Vývozem oleje Mexiko získává asi 70 % celkového výděleku ze svého zahraničního obchodu; mexická vláda získává 50 % svých příjmů z daní placených vládní olejářskou společností Pemex. Přílišné klesnutí cen oleje by bylo pro Mexiko pohromou; pouze klesnutím ceny jednoho sudu o jeden dolar by Mexiko ztratilo 550 milionů dolarů ze svých příjmů. Výše mezinárodní úrokové míry má rovněž značný vliv na stav mexické ekonomie. Snížením úrokové míry o jedno procento, Mexiko ušetří na placení úroku ze svého zahraničního dluhu 700 až 800 milionů dolarů ročně. Mexičtí ekonomové proto doufají, že ceny oleje letos příliš neklesnou, a že úroková míra nevzroste; jen za těchto předpokladů vládní politika šetření a ostatních snah o zlepšení stavu mexické ekonomie budou moci být korunovány úspěchem.

Montreal. — Dne 19. ledna na konvenci „Strany Quebecu“, jejímž předsedou je ministerský předseda téže provincie René Levesque, většina z 1.500 delegátů svými hlasy rozhodla, že v příštích provinčních volbách bude v programu strany upuštěno od požadavku nezávislosti Quebecu od Kanady. Cílem tohoto rozhodnutí je získat si hlasy voličů. Při průzkumu mínění na podzim 1984 se totiž ukázalo, že pouze asi 23 % voličů v Quebecu by hlasovalo pro „Parti Quebecois“ a 58 % pro opoziční liberální stranu, kdyby Levesqueova strana si dala znovu do programu separatismus, a 40 % voličů je ochotno pro ni hlasovat, kdyby se svého separatismu zřekla. Po hlasování delegátů na konvenci asi třetina delegátů patřící k „tvrdé lince“ strany s požadavkem nezávislosti Quebecu opustilo konvenci. Je nebezpečí, že tato delegáti si založí svou vlastní radikální stranu, čímž by se strana Parti Quebecois založená před 16 roky Levesquem, rozštěpila a tím by pak při příš-

tích volbách prohrála na celé čáře. - V Quebecu je 80,2 procenta obyvatel francouzského původu, katolíků tam je 88,2 procenta, průměrný roční výdělek činí \$14.011, nezaměstnaných je 12,8 %. V celé Kanadě je 40 % obyvatel britského původu, 26 % francouzského, 5 % německého a 29 % slovanského a jiného. Anglicky tam mluví jako svým mateřským jazykem 68 % lidí a francouzsky 26 %. Katolíků tam je 47 %, protestantů 41 %, bez vyznání 7 %. Střední roční výdělek činí pro celou Kanadu \$15.141, a nezaměstnaných je dnes 11,3 %.

Bonn. — Vládě Německé spolkové republiky se právě dostala do rukou kniha obsahující seznam věcí a technologických vymožeností, o které se Sověti zejména zajímají, a které jsou podrobeny embargu do Sovětského svazu. Tato publikace je velmi tajným sovětským dokumentem; je určena pouze sovětským výzvědným agentům na Západě. Tito agenti jsou povinni podat každoročně informace aspoň o čtyřech věcech v této publikaci uvedených. Podle tohoto seznamu se Sověti horečně zajímají o západní technologii, které je možno užít ve vojenském oboru. Zajímají se např. o systémy kontroly a řízení letu dálkových střel, o mikroelektroniku, o velké moderní kompjútry, o technologii radarů a raket, o protitankové a protiponorkové systémy. Sovětské politické osobnosti si často trpce stěžují na toto embargo západní technologie, protože tím je možnost světové komunistické revoluce oddálena na neurčito. Kdyby totiž pomocí hledaných západních vynálezů Sověti mohli předhonit západní výzbroj, nerozpakovali by se dát Západu ultimatum: buď se dáte k nám rudým, anebo vás roz-

meteme a pohltíme! Už Chruščev to chtěl dokázat do r. 1980 a mlácením své boty o stůl v OSN Američanům vyhrožoval, že jejich zemi Sověti brzy pochovají.

Noumea. — Ve francouzské državě Nové Kaledonii žije 145 tisíc obyvatel, z nichž polovina jsou domorodí Kanakové žádající na Francii plnou nezávislost a polovina obyvatel jsou francouzští usedlíci žádající, aby Nová Kaledonie zůstala francouzskou. Na tomto ostrově je však v zemi asi třetina všech známých rezerv niklové rudy. Dne 11. ledna navštívil bleskově tento ostrov francouzský prezident Mitterrand, aby jednal s politickými vůdci Kanaků o částečné nezávislosti, kterou je jeho vláda ochotna tomuto ostrovu udělit zůstane-li ve francouzském společenství. Byl však uvítán nepřátelskými demonstracemi jak Kanaků požadujících plnou nezávislost, tak i francouzských usedlíků, vytýkajících mu, že je prý chce pod fasádou částečné nezávislosti zaprodat. Mitterrand rozhodl poslat na ostrov další vojenské oddíly pro udržení pořádku.

Washington. — Dne 18. ledna Spojené státy přerušily svá jednání o zlepšení vztahů s Nikaragvou, protože devět zasedání nepřineslo žádný výsledek: prohlásily přitom, že budou bojkotovat jednání vedená v Haagu před Nejvyšším mezinárodním soudem o stížnosti Nikaragvy, že Spojené státy podporují protisandinistické partyzány a zaminovávají nikaragvajské přístavy. Spojené státy totiž považují tyto záležitosti za politické, nad nimiž Nejvyšší mezinárodní soud nemá pravomoc. Jednání mezi Spojenými státy a Nikaragvou byla vedena v Mexiku, a to od 1. června 1984, kdy US státní

tajemník Shultz nečekaně navštívil v Managvě vládce Nikaragvy Daniela Ortegu. Dne 26. listopadu Spojené státy byly nepříjemně překvapeny, že Nejvyšší mezinárodní soud rozhodl 15 hlasy proti jednomu (Spojených států) - že soud má nad stížností Nikaragvy pravomoc. V tomto smyslu hlasovaly nejen komunistické země, nýbrž i US spojenci Británie, Francie, Západní Německo, Itálie a Japonsko. - Dne 24. ledna prezident Reagan řekl 60 zákonodárcům ze západní polokoule, že Sověti jsou plně rozhodnuti rozšířit marxistickou revoluci po celé Střední a Jižní Americe, aby USA isolovaly. Nyní spolu se Sovětským svazem a Kubou poskytují sandinistům v Nikaragvě pomoc také Irán, Libye a PLO; sandinisté se přitom pokoušejí subversí otrástit demokratickými režimy svých sousedů a nahradit je levicovými diktátorskými režimy. President Reagan učinil apel na americké země, aby pomáhaly protisandinistickým partyzánům v Nikaragvě, bojujícím za svržení marxistické

vlády, která přelstila a zradila původní demokratické obránce svobody. Podle Reagana je pomáhání proti Ortegové vládě skutkem sebeobranou.

Cape Canaveral. — Dne 24. ledna bylo s úspěchem vysláno do vesmíru letadlo „Discovery“, jehož posádku bylo tentokrát čistě vojenské povahy, proto zůstalo z velké části tajným. Ví se jen, že toto letadlo umístilo nad Sovětským svazem ve velké vzdálenosti od zemského povrchu výzvědnou družici velmi pokročilé technologie, která má USA a jejich spojencům poskytovat informace o všech pokusech s dálkovými střelami v Sovětském svazu.

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Počítává a rychlá práce. Volejte česky nebo anglicky: 852-2230

Dobré jídlo, dobré pití, základ všeho živobytí!

Abyste se mohli sami znovu přesvědčit o pravdivosti tohoto našeho starého přísloví, na Silvestra a Nový rok - Vám našenkujeme Staročeský plný püllitr piva s „čepičkou“ pěny za 25 centů ke každému jídlu, na předložení tohoto inserátu v naší restauraci.

“OLYMPIC”

6139 západní Čermákova tř. Cicero, Ill.

Bohatý výběr specialit české, moravské a slovenské kuchyně odborně připravených z prvotřídních potravin za lidové ceny.

OBĚDY OD \$3.60 a VEČEŘE OD \$4.00 jak během týdne tak v neděli.

Otevřeno denně od 11:00 hod. dopol. do 8:00 hod. večer

V úterý zavřeno ☎652-0101

**K·H
Auto
Repair**

NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

**STEVE KUBOVIČ
a
JANO HULÍN**

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * důchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

**PRAGUE SAUSAGE
& DELICATESSEN**

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎(312) 795-0250

Radi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

SPORT

XVI. SLET AMERICKÉHO SOKOLSTVA 30. ČERVNA 1985 - BERWYN, ILL.

I. LIGA HOKEJE V ČESKOSLOVENSKU

28. kolo: Motor České Budějovice - Dukla Jihlava 3:8, VSŽ Košice - Tesla Pardubice 4:8, Dukla Trenčín - TJ Gottwaldov (Zlín) 6:5, Slovan Bratislava - CHZ Litvínov 2:6, Sparta Praha - TJ Vítkovice 11:1, Zetor Brno - Škoda Plzeň 2:3.

Tabulka po 28. kole:

1. JIHLAVA	140:74	45
2. KOŠICE	135:93	36
3. GOTTWALDOV (ZLÍN)	76:56	35
4. Č. BUDĚJOVICE	80:81	34
5. PARDUBICE	91:96	30
6. TRENČÍN	100:93	27
7. LITVÍN OV	122:124	26
8. PRAHA	89:96	24
9. BRNO	73:88	23
10. PLZEŇ	77:93	22
11. VÍTKOVICE	78:119	18
12. BRATISLAVA	63:111	16

Nejlepší střelci: 28 gólů - Růžička (Litvínov), 24 - Ihnačák (Košice), 21 - Válek (Jihlava), Lála (Č. Budějovice), 18 - V. Lukáč (Košice), 17 - Chabroň (Litvínov), Čech (Gottwaldov).

I. národní liga HOKEJE V ČESKOSLOVENSKU

Českomoravská skupina:
32. kolo: Ústí nad Labem - Poldi Kladno 0:6, Vimperk - Olomouc 3:3, Mladá Boleslav - Opava 3:3, Slavia Praha - Ingstav Brno 5:4, Dukla Jihlava B - Karviná 6:1, Prešov - Hradec Králové 5:5.

Tabulka po 32. kole:

1. KLADNO	171:76	55
2. OLOMOUC	149:94	37
3. OPAVA	103:114	36
4. SLAVIA	110:105	34
5. ÚSTÍ n.L.	93:94	32
6. KARVINÁ	112:120	32

7. INGSTAV	105:124	28
8. VIMPERK	103:108	27
9. JIHLAVA B	109:117	27
10. ML. BOLESLAV	95:121	27
11. PREŠOV	94:136	23
12. HRADEC KR.	105:140	22

Slovenská skupina:

28. kolo: Banská Bystrica - Poprad 7:4, Martin - Dubnica 2:2, Nitra - Michalovce 15:4, Topoľčany - Ekonom Bratislava 11:6, Zvolen - Skalica 1:2, Prešov - Liptovský Mikuláš 6:5.

Tabulka po 28. kole:

1. POPRAD	111:79	37
2. DUBNICA	103:71	37
3. MICHALOVCE	121:83	36
4. TOPOĽČANY	124:100	33
5. SKALICA	103:84	33
6. NITRA	91:90	30
7. MARTIN	100:91	29
8. ZVOLEN	97:94	28
9. LIPT. MIKULÁŠ	100:110	28
10. PREŠOV	83:135	18
11. EK. BRATISLAVA	107:148	15
12. B. BYSTRICA	89:136	13

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Superpohár (vítězové PMEZ a PVP: Juventus Turin - FC Liverpool 2:0. Branky: Polák Boniek (40. a 79. min.) - na kluzkém hřišti před vlastním obecnstvem získal titul Juventus.

VE ZKRATCE Z OSTATNÍCH SPORTŮ

Evropské volejbalové poháry - odvetné 2. kolo
PMEZ - muži: Dinamo Bukurešť - RH Praha 3:1 - první zápas 0:3. Ženy: Olimpia Ravenna (Itálie) - RH Praha 3:1, první zápas 3:0.
PVP muži: Levski-Spartak Sofia - ČH Bratislava 3:0, první

zápas 3:2. Ženy: Pallavolo Nelsen Reggio Emilia (Itálie) - Slávia UK Bratislava 3:1, první zápas 3:1.

Z čs. čtyřlístku postupují pouze Pražané, kteří budou bojovat ve čtyřlenné finalové skupině turnajovým způsobem o titul PMEZ.

Tenisový Královský pohár - halové ME družstev, první divize.

Modrá skupina: Švýcarsko - Československo 2:1. Miloslav Mečíř - Stadler 6:4, 6:3. Jakob Hlásek (syn bývalého čs. hokejového reprezentanta a hráče Sparty Praha) - Libor Pimek 7:6, 6:0. Hlásek, Stadler - Navrátil, Pimek 6:2, 7:5.

NSR - Československo 2:1. Mečíř - Pfannkoch 6:4, 6:2. Pimek - Westphal 6:4, 1:6, 6:7. Popp, Pfannkoch - Navrátil, Pimek 6:4, 6:4.

Čs. reprezentantem jako obhájcem z loňského ročníku Královského poháru se nedaří. Dvakrát prohráli, tak budou bojovat o 5.-6. místo, což znamená o záchranu.

ZPRÁVY ZE SPARTY A.B.A.

Ve čtvrtém kole halové sezóny Metro - Ligy měli Spartané za soupeře tým Liths. Sparta - Liths 7:2. Branky: Taylor 4, Jening, Tovar, Wilson po jedné. Manažér Láďa Gajda mohl být konečně spokojený s výkonem Sparty, když Spartané přesvědčivě porazili mužstvo Liths a připsali na své konto první dva body.

V pátém kole čeká Spartu velmi těžký soupeř United Serbs, kteří jsou na druhém místě v tabulce.

Ostatní výsledky: Wikings - Wauconda 1:0, U. Serbs - Kie-

kers 3:0, Trevian - Schwaben 0:3, Green-White - Eagles 1:4, Slovaks - Rams 6:1, Real - Fortuna 1:1, Lightning - Aurora 6:2, Lions - Hakoah 0:6.

Tabulka po 4. kole:

1. WIKINGS	12:5	8
2. U. SERBS	11:4	7
3. SCHWABEN	10:5	6
4. EAGLES	14:10	6
5. KICKERS	12:9	4
6. WAUCONDA	9:8	4
7. GREEN-WHITE	8:9	3
8. SPARTA	10:10	2
9. TREVIAN	5:15	0
10. LITHS	9:24	0

Končím heslem: Ať vítězí dresy rudé, Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná. POK.

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVců V ZAHRANIČÍ

XIV. REPREZENTAČNÍ PLES V CLEVELANDU!

Sdružené české a slovenské organizace v Clevelandu a okolí připravují XIV. ples Čechů a Slováků, který bude uspořádán v sobotu

16. března 1985

ve velkém sále Stouffer's Inn-on-the-Square. K tanci bude vyhrávat oblíbený orchestr Normana Vopata, který bude hrát jak pro mladší tak pro starší - pěkné valčíky, polky, tanga, mazurky i moderní taneční hudbu. Na programu bude rovněž tradiční uvádění debutantek: Mary L. Brancovský z Wickliffe, Barbara Bush z Cuyahoga Falls, Pauline Loyd z Hinckley, Denise Sepsí z Parma a Michelle Toncar z Maple Heights. Výtěžek z plesu připadá studentům na jejich školní stipendium.

Vstupné s dobrou večeří je \$22.00 a studenti \$17.00 - k dostání u Pražáků ☎ 221-7348, anebo u Bill Sepsí ☎ 884-8287, nebo u kteréhokoliv člena Plesového výboru.

Rezervujte si již dnes datum 16. března pro tuto velkou společenskou událost českého a slovenského života v clevelandské metropolitní oblasti.

SOKOL WASHINGTON, D.C.
cordially invites you to its
TWENTY-FOURTH ANNUAL COSTUME BALL

ŠIBŘINKY

For the benefit of Sokol Building Fund

Saturday, February 2, 1985
7:30 P.M.

at the
Navy Officer's Club
Washington Navy Yard, S.E.
Washington, D.C.

(9th and M Streets Gate)
Motto of the evening and costumes
„AS YOU PLEASE“
Music by „Pražan“

Buffet dinner 7:30 P.M. Dance begins at 8:30 P.M.
(dinner included in the ticket price)

Cash Bar
Election of Queen and King of the Evening
Parking is available across the street from
the Navy Officers' Club

Pěkné posezení najdete v přátelivém prostředí
restaurace

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Ciceru
RODINNÉ OSLAVY - PARTY - PODLE DOHODY
ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ
DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA - BAR
TELEFON: 656-3555

Knihkupectví s českou a slovenskou literaturou
novou i starší, odborné knihy, časopisy, gramodesky

ČESKÉ A SLOVENSKÉ KNIHY VE VÍDNI

Lindengasse 5, A 1070 WIEN, ☎ 963 779

(v centru, za rohem obchodního domu Herzmannský)

Otevřeno denně (mimo pondělí) 10-12, 15-18 hod.
v sobotu 9-12 hod.

Časopisy a některé knihy pro návštěvníky
z Československa zdarma.

Ota Hora:

Plníme svou národní povinnost - osvobodit Československo z únorové porážky 1948?

Je tomu již 37 let od tragického únorového puče, kdy komunisté se svými souputníky zardousili svobodu a nezávislost Československa, kdysi vzoru demokracie ve střední Evropě. Každý z nás se má zamyslet a položit si otázku, co jsme od té doby jako celek i jako jednotlivci, exil i domov vykonali pro osvobození Československa. Na to je odpověď neradostná: Československo je nadále sovětsko-komunistickým režimem zotročeno, vlast je všemožně vykořisťována, barbarsky rdoušena cizí ideologií politiky, kulturně, hospodářsky, morálně. Stav národa je žalostný. Lidská důstojnost pošlapána, ideály humanity, náš to národní program, pošlapány, mravní a náboženské hodnoty bezohledně ničeny. To vše se děje navzdory nemnohým statečným jednotlivcům a skupinám, kteří tomuto barbarství odporují i za cenu nesmírných osobních obětí, pronásledování a věznění.

Tento hrůzný úděl zotročeného Československa trvá navzdory tomu, že ihned po komunistickém puči v r. 1948 první vlna čs. uprchlíků, převážně politických, i další vlna uprchlíků a emigrantů po sovětské invazi v r. 1968 (ač byla poznamenána neblahou a bezohlednou už dvacet let trvajícím komunistickou, marxisticko-leninskou výchovou), zčásti se v exilu zapojili jako jednotlivci nebo skupiny do boje za svobodu Československa. Od puče, v období 37 let, ve všech zemích svobodného světa, kde žili a žijí naši krajané a exulanti, většina krajaňských a exulantských organizací, spolků, klubů, sdružení a tisku, spolu s čs. uprchlíky a emigranty i krajané, prodchnutými vlasteneckým citěním, se začlenili do boje za osvobození Československa. Aspoň část z nich si uvědomila, že uprchli nebo odešli z vlasti především proto, aby v zahraničí mohli bojovat za návrat svobody, humanitní demokracie a nezávislosti Československa, dočasně Sověty ujařmeného. Za tu dlouhou dobu 37 let bylo uskutečněno tisíce demonstrací, napsáno sta a sta memorand a dopisů vládám svobodných zemí, ministrům, poslancům, sdělovacím prostředkům a j. prosloveny přednášky, pořádány výstavy up-

ozorňující na zotročený stav Československa pod komunistickým režimem. To vše se dělo proto, aby se na Československo nezapomínalo, aby se mu pomáhalo k návratu svobody a nezávislosti.

Svobodnému světu bylo připomínáno, že to, co se stalo v Československu, se nyní opakuje v měřítku světovém, téměř bez odporu a se stejnými chybami, které zavinily pád Československa. Dokazovali jsme, že nejde tu jen o Československo, nýbrž i o další dosud svobodné země, protože Sovětský svaz od svého vzniku nic nezměnil na svém konečném cíli: Ovládnout celý svět. Zdůrazňovali jsme, že nebude-li Československo svobodné, ani ostatní země nebudou trvale svobodné! S vírou na větší úspěch byly právem navazovány styky s ostatními etnickými skupinami, zejména skupinami porobených národů. Navzdory všem těmto akcím, Československo nadále žije v otroctví, celý národ je ničen a sovětizován.

Proč jsme neuspěli a proč Západ stále ustupuje, kapituluje a chybí mu odvaha postavit se opravdově na odpor a zastavit sovětské výboje a osvobodit dnes už dvacet zemí, včetně Československa, ze sovětského jařma? Na tom máme stejnou vinu a viny, z nichž se Západ nepoučil a v nich pokračuje: Nebyli jsme jednotní a svorní, odpor proti komunistické nebyl jednotně plánován, organizován, financován, mravní a duchovní síly byly podlomeny, většina lidí lhostejná, často sobecká, prospěchářská, nestatečná i zbabělá, často nesprávně nebo nedostatečně informovaná a důvěřivá. Chyběl a chybí nám mravně, duchovně a politicky silný vůdce jako byl T.G. Masaryk a vůdce jeho hodnot postrádá i dnešní rozháraný svět. (Aspoň Amerika má svého Reagana!) Co nás porazilo a pochovalo, to nám dávno řekl Palacký a Masaryk: byl to nedostatek mravních a duchovních sil, odvahy a statečnosti!

Některé příčiny a viny naší únorové porážky jsem popsal ve své knize „Svědectví o puči“. Bohužel, v mnohých chybách pokračujeme i v exilu. Proto ten neúspěch. Byl jsem snad jedním z prvních, který věřil v porážku komunismu a že celý národ měl včas a v puči bojovat. Tuto hanebnou porážku jsem těžce nesl. Napsal jsem: „...Byly to naše změněné, narušené mravní a duchovní síly, nerespektování české národní tradice, které nám připravily tuto porážku“

(str. 531). „...V letech 1945-1948 jsme boj proti komunismu prohráli. Především vlastní vinou. Znovu tu musím připomenout skutečnost, že ve svobodných volbách 26. května 1946 čs. voliči dali komunistické straně a fierlingerovským souputníkům 51 procent hlasů, tj. 153 mandátů ve sněmovně, čili většinu. Nikdo se nemůže vylouvat, že neznal kolik Rudá armáda a komunisté se svými souputníky způsobili přehmatů, zločinů, násilí, bezpráví proti čs. občanům a republice...“ (str. 517).

V tomto názoru nejsem již osamocen. V r. 1982, čtyři roky po vydání mé knihy (rozebrané již v r. 1979), podobné názory sdílí i bývalý ministr spravedlnosti do února 1948 dr. Prokop Drtina (Pavel Svátý), který ve svých obsáhlých pamětech „Československo můj osud“, mezi mnoha jinými důvody uvádí i tato smutná fakta:

„Naprosta jasná vina na porážce demokracie leží před historií na dvou politických činitelích druhově sice nesourodých, ale politicky stejně vinných: na vedení a ministrech sociálně demokratické strany a na ministru zahraničních věcí Janu Masarykovi. To byli vládní činitelé, kteří měli jednoznačnou politickou i morální povinnost, jakmile otevřený konflikt mezi táborem demokratickým a mezi komunisty vypukl, postavit se manifestačně a celou vahou na stranu demokracie i za cenu své politické existence...Důsledek toho byl nesmírný. Umožnilo to komunistické straně a jejímu předsedovi vlády, aby se postavili na stanovisko, že ve vládě zůstala většina ministrů a že tedy není důvodů, aby ministerský předseda podal demisi svou spolu se zbytkem vlády...Stačilo dokonce, aby Jan Masaryk podal demisi sám...Kdyby byl pak podal demisi i Majer, jenž byl z lidí, kteří ve vládě zůstali, demokrat nejpevnější i nejbojovnější a člověk nejčestnější, mělo pak dokonce většinu 14 odstouplých proti 12 zůstavším včetně samotného Gottwalda! ...Setrvání těchto pěti demokratů ve vládě Gottwaldové po jeho neodpovědném, diktátorském, nedemokratickém a přitom lživém projevu na Staroměstském náměstí bylo pro demokratickou většinu národa první těžkou ranou, zasazenou jí po vypuknutí krize. My jsme počítali bezpečně s tím, že bude-li toho třeba, určitě se k nám připojí alespoň Jan Masaryk a Václav Majer, neboť jsme jim věřili jako demok-

ratům. My jsme však věřili, že celá sociální demokracie z vlády odejde, neboť před dvěma měsíci se nám právě v mém bytě sociálně demokratičtí předáci zavázali, že půjdou s námi a budou nás podporovat v boji za udržení parlamentní demokracie a politických svobod...“ (Sv. II., kniha 2. s.580-584).

Po bolestných zkušenostech z našeho boje proti komunistické Československa v letech 1945-1948 a po 37 letech života v exilu soudím, že jedna z cest, jak navrátit svobodu Československu a ostatním porobeným národům a jak zastavit stále trvajících výboje Sovětského svazu, je tato: **1. Náš exil a všechny svobodný svět musí mít stále a denně na mysli, že Sovětský svaz je skutečný nepřítel míru, svobody všech svobodmilovných národů, lidstva.**

2. Sovětský svaz musí být nevojenskými prostředky, soustavným tlakem světového veřejného mínění, celosvětově vytvářeného, přesvědčován a donucen, že je v jeho zájmu, aby plnil všechny dohody a smlouvy, které podepsal a aby odvolal všechna svá vojska z jím obsazených zemí, jakož i své poradce, policii a aby upustil od infiltrování a podvracení cizích zemí a zařadil se tak mezi ostatní civilizované státy.

3. Celosvětový tlak všech nekomunistických zemí na Sovětský svaz musí a může být prováděn všemi možnými sdělovacími i jinými prostředky vlivu za účelem vytváření světového veřejného mínění. To je úkol nás všech, jednotlivců a demokratických organizací v každé zemi, zejména všech etnických skupin porobených národů v celém svobodném světě. Musí být úkolem nás, všech skupin, ve všech nekomunistických zemích, soustavnou prací, ovlivňovat, informovat, burcovat a přesvědčovat členy vlády, parlamentu, získávat sdělovací prostředky a změnit dosavadní vlažnost a nezáměr dnešních některých vlád a donutit je ke společným akcím na záchranu dnes ohrožených svobod a nezávislostí.

Pod tíhou tohoto mohutného a jednotného světového veřejného mínění, jednotným postupem ve Spojených národech (navzdory tomu, že zatím většina nových členů Spojených národů - „Třetího světa“ - byla a je silně infiltrována Sovětským svazem s nímž obvykle hlasují) byl by Sovětský svaz nakonec přinucen k ústupkům a změnám sovětského systému, který je příčinou nejistoty, napětí, je rušitelem míru a svobod a že ve

svém vlastním zájmu a svých občanů musí přispět k tomu, aby ve světě zavládl mír, respektování lidských práv, nezávislosti a svobody národů a států!

Jak úspěšně vytvářet světové veřejné mínění a jak takto vytvářené světové veřejné mínění dokáže ovlivňovat nekomunistické národy a státy, zejména v Evropě a na americkém kontinentě, o tom máme v uplynulých letech skvělý příklad Sovětským svazem inspirované hnutí „za mír a odzbrojení“, organizované, financované a řízené Sovětským svazem z Moskvy a z Prahy (roční rozpočet 3 miliardy dolarů!). Statisíce demonstrantů ve velkých městech Evropy nebylo bez účinku a ohrožovalo i pád demokratických vlád. Účast 350 tisíc demonstrantů v Amsterdamu zapůsobilo na holandskou vládu natolik, že holandská vláda a nyní i belgická vláda váhá splnit své závazky k NATO pokud jde o umístění amerických raket v jejich zemích aj. Pro nás velkým poučením je Mnichov, kde Hitlerově nacistické propagandě se podařilo celosvětovou, lživou propagandou izolovat Československo, zvláště v Anglii a ve Francii. Zůstali jsme osamoceni, podlehli jsme nacistické propagandě - bez výstřelu, bez boje!

Přemysleme o síle světového veřejného mínění. Zmobilizujme v sobě a mezi námi ony mravní a duchovní síly, s nimiž se ve jménu pravdy a humanity znovu vydáme na trnitou cestu boje proti největšímu nepříteli lidstva - sovětskému režimu tyranie! Zburcujme ze spánku a lhostejnosti i nás, i dosud svobodné národy celého světa. Zatím jsme to nedokázali ani my, ani svobodný svět a jeho vlády. Naše dějiny nám však dávají naději, že i když jsme byli národem malým, přesto jsme zvonili na zvonici světa k obraně svobody a humanity! Bylo nás slyšet! Dokážeme to znovu, provede-li každý z nás v sobě revoluci hlav a srdcí, odpoutáme-li se od hmotářství, od sobectví, prospěchářství a lhostejnosti a staneme-li se opět obětavými, nezištnými, opravdovými a statečnými apoštoly a bojovníky, jakými kdysi bývali Čechové, statní junáci!

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatoborské v Ciceru, Ill. - 2414, S. 61st. Ave.

Štefan Pagáč

„Doorat brázdu...!“ „Muklovský“ odkaz Štefana

Před dvěma roky, 30. ledna 1983, zemřel v New Yorku bratr Štefan Pagáč, bývalý politický vězeň komunistického režimu. Každý z nás „mukli“ má svou bolestnou historii, která se nedá sdělit beze zbytku nikomu. Proto snad jen tak málo z nás ji světilo papíru. Štefan však musel promluvit a světit se nejprve jen v novinách již doma, po propuštění na svobodu roku 1968! Ne však pro sebe, ale jen proto, aby podal pravdivé svědectví o osudu a úkladné vraždě, spáchané ve vězení na Bohumilu Laušmanovi, bývalém posledním předsedovi čs. sociální demokracie.

Ve společné kobce ruzyňské věznic se oba slíbili, že ten, kdo přežije, podá světu svědectví o pravé tváři mezinárodního komunizmu. Los padl na Štefana. A co je právě na Štefanovi tak jedinečným je skutečnost, že tomuto slibu a poslání zasvětil zbytek svého života.

Aby nemusel lhát a zradit svého bývalého – byť již mrtvého – spoluvězně, opustil vlast v červnu 1969, se slovenským rukopisem svého svědectví, aby ze svobodného

světa varoval nejdříve domov i exil a v anglickém vydání pak celý dosud svobodný zbytek lidstva před komunizmem a jeho lstivými, bezohlednými plány k ovládnutí a zotročení celého lidstva.

S podlomeným, chátrajícím zdravím a s těžce nastřádanými finančními prostředky, za příkladné obětavosti své manželky, vydal konečně vlastním nákladem roku 1979 knihu „Svědék z cely číslo 13“ a pak 1982 i anglický překlad: „The State Secret No. 1.“ (A warning to the free world.)

Koncem ledna 1983 zemřel – lépe řečeno – padl na nedoorané brázdě, neboť distribuce zbytku českého i anglického vydání jeho dokumentární knihy uvázla a stala se tíživým dědictvím jeho ovdovělé manželky...

Sestry a bratři! Nase „muklovská“ rodino!

V 2. výročí jeho smrti, v roce, v němž by se byl dožil 65 let, doorejme společnými silami Štefanovu opuštěnou brázdu, uchopme z ruky mu vypadlou pochodeň jeho hrdinné oběti v plnění „muklovského“ slibu z ruzyňské kobky číslo 13! Pomozme rozptýlit zbytek českého vydání jeho svědectví v našem exilu a anglického vydá-

zorů,“ řekl mistr v interview s místními novinami:

„Svoji vlast nosím stále ve svém srdci. Kdybych se dnes vrátil, uviděl bych lidskou bídu, lidí, kteří jsou pronásledováni a sedí ve vězeních a já bych jim nemohl pomoci. Ti, kdož tam dnes řídí kulturu, jsou oportunisté, jimž bych ani nepodal ruku. Praví Čechoslováci, ale i praví Rusové, Poláci, Maďaři by mnou museli opovrhovat, protože ví, proč jsem v Československu nezůstal. V cizině lze nekompromisně hájit stanovisko proti nivelaci pojmů a i nadále zastávat pravého, ryzího národního ducha a cítění. Režim mě slíbil všechno, pakliže se vrátím a kdybych se zavázal, že budu jen dirigovat a

ní v celém anglicky mluvícím světě!

Tak nejlépe dosvědíme „muklovskou“ solidaritu a vzájemnou závaznost nás všech vespolek! Bude to součástí naší služby a povinnosti vlasti i dnešnímu, záměrně matenému lidstvu! Tato služba závaznosti a povinnosti je konečně také nejskvělejším a nejhodnotnějším květem a ovocem našeho prožitého utrpení!

Knihu možno objednat -

v Evropě:
Petr Pasterňák
Buchhandlung
Lindengasse 5
1070 Wien 7
Austria

Demokracie v exilu
Winthirstr. 33/II
8 München 19
German Federal Republic

V Africe:
„Našinec“
P.O.Box 27713
Sunnyside 0132
South Africa

V USA:
Bohemia Book Store
c/o Vladimír Strejček
1043 Gurney Dr.
Richmond, IN 47374

Edition „Brotherhood“
P.O.Box 303
Rago Park, N.Y. 11374

Cena knihy je US \$8 (včetně poštovného). Šek za knihy, objednané přímo u Edice „Bratrství“, je třeba vypsát na jméno: Jolana Pagáč..

Bratr Pagáč se zasloužil o smysl a náplň našeho protikomunistického exilu. Čest jeho památce!

Sdružení bývalých
čs. politických
vězňů

mlčet. Koncertní síně by byly plné komunistických funkcionářů, kteří by mi tleskali, zatím co venku by lidé stáli frontu na brambory, maso, chléb a nevinní z politických či jiných důvodů by seděli ve věznicích. Národ by mnou pohrdal a měl by pravdu.“

Při čtení těchto řádek jsem si uvědomil jak by bylo důležité, aby se o tomto prohlášení dověděli lidé doma, aby jej četli krajané na Západě - hlavně ti, kteří si urovnali poměr k režimu a jezdí pak domů na tácky a honosí se tím co dosáhli ve světě - a ovšem i cizí veřejnost.

Nerozpakuji se napsat: S Kubelíkem do nového roku!
J.Josten, Londýn/Londýnské
Listy/

J.F.Janoušek:

Babíkovští světoběžníci

Harmonikárka Věra

Bylo to tu neděli před vánočními svátky, kdy jsme se na cestě z našeho lesa zastavili u Věry. Ta žije v malém domku přímo na mořském pobřeží a protože je nadmíru pohostinná přivítala nás opravdu radostně. „No tak vás vítám, to jste hodní, že se u mě zastavíte a pojedte dovnitř, posadte se u stolu a já vám připravím něco k jídlu.“

„Prosím tě, jen si to rozmysli nás všechny živit, vždyť bysme tě teď před svátky vyjedli, spočítej si nás dříve než nás zveš ke stolu.“ Varoval jsem Věru, protože nás bylo sedm. Já, Anička, syn, snacha a tři vnučata.

„Víš ale co?“, smlouval jsem „nabídní nám každému šálek kávy, dětem trochu limonády a zahrej nám něco na harmoniku.“

Věra je veselá muzikantská povaha a nikdy se nenechá dvakrát pobízet do hry a zpěvu. Posloužila nám kávou, dětem nalila po sklence limonády a již měla na klíně harmoniku opravdu velkých rozměrů, že ji za ní bylo sotva vidět.

„Tak co chceš zahrát? Tu tvoji?“ Měl jsem sotva čas přikývnout a již spustila můj oblíbený valčík „Jde potok lučinou“. Potom zahrála ještě dvě nebo tři české písně a resolutně nám oznámila: „Ted' vám zahrají něco k vánocům“ a již hrála za zpěvního doprovodu Aničky „Nesem vám noviny“, „Narodil se Kristus Pán“, „Chtíc aby spal“ a několik dalších vánočních koled.

To mě ale Věra opravdu překvapila, to jsem od ní nečekal a proto jsem přímo zaútočil otázkou: „Prosím tě jak to, že ty židovka nám zde bez vybídnutí hraješ vánoční koledy a přitom se tak šťastně tváříš?“ „No co si o mně myslíš? Přece víš odkud jsem přišla. Vždyť od vás z Babíkova do našeho města na Vysočině nebylo více než 30 km. Snad se ještě pamatuješ, že moji rodiče měli před válkou v Dlouhé ulici, hned vedle spořitelny, obchod střížním zbožím. Jo, byli jsme židovská rodina, ale tehdy za prvé republiky to jsme žili všichni, více dohromady. Chodila jsem do té samé školy jako děti z katolických rodin. Někdy jsem s nimi zůstala i na hodinu náboženství. Do kostela jsme z našeho domu měli jen přes náměstí a i tam jsem často vběhla. Když jsem byla starší, tak jít na půlnoční a

poslouchat Rybovu mši, to byl pro mě hudební požitek.

Rodiče nám dětem nebránili. Byli vcelku tolerantní a pak ani dost dobře bránit nemohli, vždyť velká většina našich zákazníků byli katolíci. A tak jsme v tom našem městě na Vysočině všichni žili jako jedna rodina.“

Tu samou neděli večer jsme jako každoročně zašli do městského parku, kde za doprovodu dvou muzikantských kapel, při svitu svíček, deset tisíc Launcesterských věřících všech vyznání slavilo narození Spasitele zpěvem vánočních koled.

Sám starosta města ve svém pozdravném proslovu zdůraznil, že pravý význam vánoc není obchodní horečka a dárky pod stromečkem, ale aby si lidé připomínali příchod Božího Syna na svět.

Já jsem měl oči upjaté na vyvýšenou, k tomu účelu zbudovanou podlahu, kde ve třicetiletém dětském sboru, hned v první řadě s nadšením zpívala naše malá vnučka Helenka. Ve třetí řadě jsem pak rozpoznal radostně zpívajícího Věřina vnuka Tomíka.

Ejhle, pomyslíš jsem si. Tady zpívá vánoční koledy a oslavuje zrození Krista Pána, malý Čech, žid a Australan v jedné osobě.

Za necelý týden v sobotu před Novým rokem nám Věra hrála na české besedě v restauraci „Bohemia“. Neměla pro mě moc času, více si hleděla Aničky, která doprovázela hudbu zpěvem. Mně jen na moje stále se opakující otázky slíbila, že nás brzy navštíví a že mne bude vyprávět příběh jejího života. Slibu dostala a přišla hned v pondělí před Novým rokem. To co nám po dlouhé hodiny vyprávěla by naplnilo celou knihu, snad i ta někdy bude napsána, prozatím si zde přečtete alespoň krátkou epizodu.

Věra vypráví

„Moje dětství bylo šťastné. V rodině nás bylo pět dětí, já jsem byla nejmladší a proto asi také trochu rozmazlená. Měla jsem dvě starší sestry Martu a Hanu a dva bratry Karla a Pepíka. S Pepíkem, s tím jsem byla nejraději, byl výborný muzikant, měl takovou nádhernou harmoniku, všechno kování se na ní lesklo a uměl na ni hrát tolik krásných písniček. Já jsem tolik toužila to zkusit na tu harmoniku si zahrát, ale Pepík, ačkoliv jsem byla jeho malý mazlíček, mně tu harmoniku nepůjčil. Až po mnoha dlouhých letech v daleko smutnějších

Rafael Kubelík opět promluvil

Musí to být aspoň dvacet let, kdy se v novinách objevila zpráva, že náš vynikající exulant, dirigent a skladatel Rafael Kubelík byl pozván pražským režimem, aby opět působil, třeba jen na čas, ve vlasti. Kubelík pozvání odmítl s odůvodněním, že je nemůže přijmout dokud každý Čechoslovák nebude mít zaručené právo kdykoliv vyjet a vrátit se domů. Nechce těžit s ojedinělé výsady.

K tomuto námětu se Kubelík vrátil během nedávného mezinárodního festivalu v Lucernu. Podle „Nových ob-

časech jsem si na ni zahrála.

Naše rodina žila spokojeným životem zámožných obchodníků ve východočeském městě. V krámě bylo zaměstnáno několik prodavačů a prodavaček, ale hlavní tíha práce doléhala na rodinné příslušníky. Tatínek všechno řídil a na vše dohlížel. Maminka celé dny seděla u kasy a my děti jsme od nejtěplejšího věku pomáhali. Ještě mě nebylo za pultem ani vidět a již jsem prodávala tkaničky a knoflíky. Pamatuji se, že se selky z okolních vesnic smávaly. „Vidíte malou židovičku, ještě to nedorostlo po pult a již kšeftuje.“ Obchod byl otevřen od 7 hodin ráno do 7 hodin večer šest dní v týdnu, tedy i v sobotu. Ovšem my děti jsme pomáhaly jen v době, když jsme nebyly ve škole a hlavně před svátky a o trzích, kdy do krámu chodilo hodně lidí z okolních vesnic. Lidé nás měli rádi. Tatínek se snažil každému posloužit tak, aby lidé přišli opět.

Naše město je starobylého rázu a pamatuje ještě vládu Přemyslovců. Protéká tudy řeka, kde u mostu při císařské silnici je malebný kostel sv. Kateřiny, do něho a do děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie jsem nesčíslněkrát zaskočila.

Byl tam ještě klášterní kostel sv. Trojice a na návrší na hřbitově kostel sv. Vojtěcha. Ale to již ani nepamatuji zda jsem v něm kdy byla.

Dobře se pamatuji, když ještě nebyly elektrické pračky a prádlo se vyvářelo a pralo ručně, rozprostíralo se za městem na trávník na břehu řeky a kropilo se vodou. Říkali jsme, že se prádlo na slunci „bílílo“.

V našem městě je zachováno mnoho památných staveb. I hradby a věže se dochovaly, tam na valech pod mohutnými kaštany byla nejmilejší procházka naší maminky. Ovšem, když měla na procházku čas, to mě brala s sebou a vyprávěla mně. Sama do katolického kostela nechodila, ale nám dětem nikdy nebránila. Byli jsme židovská rodina, ale cítili jsme se členy svého českého národa. Zapadli jsme do svého okolí, bez jakýchkoliv rušivých příhod. Vánoce jsme slavili tak jako naši sousedé. Vánoční stromek, dárky pro personál i pro nás pro děti. I na půlnoční jsme my děti chodily.

Potom ale v druhé polovině třicátých let jsme na rádiu často slyšeli protizidovské spílání nějakého Hitlera. U nás jenom tatínek rozuměl německy. My děti jsme chodily do českých škol a naše znalost němčiny nepostačila, abychom všemu rozuměly, jen to příšerné běs-

nění Hitlera proti židovské rase si pamatuji. Až do té doby jsem slovu rasa rozuměla jenom když se jednalo o psa a teď celá naše rodina měla být rasově něco horšího - podradnějšiho než naši sousedé.

V té době nás několikrát navštívil tatínkův bratr, strejda Artur a radil rodičům, aby všechno prodali dokud je čas a vysťahovali se do Ameriky. Tatínek a maminka o tom ani nechtěli slyšet. Tady v tom městě se narodili oni, tady se narodily jejich děti, tady je jejich domov a tady tedy zůstanou, děj se co děj. Tehdy ovšem netušili, že zůstat nebudou moci. A tak nás 15. března 1939 zastihla německá okupace. Bylo mně 15 let když nám na rozkaz Němců zabrali obchod a celou naši rodinu vypověděli z města. Jako chudí lidé jsme se odstěhovali do Prahy, kde již byla provdaná moje starší sestra Marta. Mnoho jsme si toho s sebou do Prahy nepřinesli. Zapamatovala jsem si, že si Pepík schoval jeho nejmilejší poklad, harmoniku, u známé rodiny v sousední vesnici.

V Praze tam již jsme nebyli rovnoprávní lidé, jako mezi sousedy v rodném městě. Na kabátech nebo šatech jsme musili nosit hvězdu a nápis „Jude“. Nesměli jsme ani chodit po chodnících a po osmé večer žádný žid nesměl na ulici. Byla jsem mladá a někdy i odvážně lehkomyšlná. Často jsem hvězdu schovala do kapsy a šla s mladými lidmi do kina. Bohužel byli i takoví „přátelé“, kteří když se situace přiostrčila, mne zapřeli a to bolelo a bolí ještě dnes.

V Praze jsme žili sice chudě, ale byl to pořád život normální a byla naděje, že válka skončí a životní poměry se zlepší. Ale pak přišla katastrofa. V prosinci 1941 jsme dostali rozkaz k transportu do Terezína. Musili jsme všechno opustit. Každý si mohl s sebou vzít jen 50 kg osobních potřeb. Zlato a jiné cennosti nám Němci vzali.

Bylo mně 17 let, byla jsem tedy mladá a dle posudků jiných hezká, měla jsem chuť i naději do života, ale teď jako když se celý svět se mnou zatřásl a všechno se propadlo někam do strašného neznáma. Ani moje vlastní jméno mně nenechali. Z pořádné, poctivé české holky se stalo „číslo 818 N. transportu“.

Nikdo nikdy nevypíše hrůzy terezínského židovského Gheta. Tam člověk byl degradován na nejnižšího živočicha. Před válkou měl Terezín šest tisíc obyvatel, které Němci vysťahovali a město přelidnili židy. Časem nás tam bylo 70.000, bydlelo nás někdy více jak deset

Věra „harmonikářka“

v jedné místnosti. Tělesně jsme strádali, ale duševní muka a pocit beznaděje, to se nenechá ani vypovědět ani vypsát. Jak nové transporty přicházely tak zase jiné byly posílány do Osvětimi do plynových komor.

Naše rodina se v Terezíně udržela poměrně dost dlouho. I když jsme nebydleli pospolu, tak jsme se občas viděli a i několik slov si mohli říct. Velmi těžce snášel život v terezínském Ghetu citlivý muzikant Pepík. Kdosi mu opatřil starou harmoniku a ikdyž to bylo zakázáno, tak si na ni hrával tklivé a smutné písničky. Jednu si sám složil a i já ji ještě umím zahrát a zazpívat. Je v ní vyjádřena všechna touha jít domů, do rodného městečka na Vysočinu. Zanotuji ti alespoň první dvě sloky.

*Znám jednu silnici znám
ta vede k nám tam domů k nám
po ní až se jednou dám
známá místa zas uhlídám.*

*Šel bych hned jen tak jak jsem
třeba pěšky za vozem
tou silnicí já se dám
tam domů k nám tam domů k nám.*

Pak nadešel ten hrůzný čas loučení. Chvíle, kdy jsem si vroucně přála, aby se stal zázrak, nebo abych na místě přestala žít. Zázrak se nestal a já musila přejít i bolestnou dobu loučení.

Nahnali je na transport všechny. Tatínka, maminku, Karla, Martu, Pepíka i Hanu. Nepalakala jsem ale řvala jako zvíře. Pochopí někdo kdo to neprožil, vidět svoji celou rodinu, jak ji vrazi ženou na smrt jako dobytek na porážku?

Celé dva roky až do května 1945 jsem tak žila v terezínském Ghetu bez rodiny sama. V těch

dlouhých měsících jsem úpěnlivě prosila Boha židovského i toho křesťanského, aby ochránil ty mé nejdražší, a aby se mně jednou vrátili domů. - Vrátila se mně po válce z celé rodiny jen sestra Marta.

Na uprázdněná místa v Ghetu přišli novými transporty židé z Holandska, z Belgie, z Francie, z Německa a jiných zemí. Nerozuměli jsme si navzájem slovy, ale rozuměly jsme si úsměvem, stiskem ruky, pohledem smutných často zaslzených očí. Taky jsme slavili vánoční svátky. Zelenou větvičkou místo vánočního stromku, pár chudých dáreků pro ty, kteří byli našimi přáteli. I na jedné koledě jsme se shodli a zazpívali jsme v několika řečech „Tichá noc, svatá noc“. Nikdo z nás nezapíral ani nezdůrazňoval svoje židovství, byli jsme ale především Češi, Holanďané, Francouzi a Belgičané. Tak proč nás zde trápí a mučí. Cožpak to byla naše vina ten náš rodinný původ, rasa nebo náboženství?

Jen Bohu zato děkuji, že jsem přežila a dočkala se osvobození. Po té hrozné válce, v Praze a v celých Čechách zbyl jen malý počet židů. A nepotkala jsem ani jednoho žida a ani jednu židovku, aby netruchlila nad ztrátou svých rodin a přátel, které vyvraždili fanatičtí nacističtí rasisté. Jak již jsem řekla, z naší sedmičlenné rodiny jsme zbyly jen já a Marta.

Usadily jsme se v Praze, ale brzy jsem si zajela k nám na Vysočinu pro Pepíkovu harmoniku. Ve svém rodném městě jsem se moc nezdržovala. Všecho mně tam upomínalo na moje drahé zemřelé.

Když jsem pak byla sama v

našem bytě v Praze a otevřela jsem kufr a uviděla Pepíkovu harmoniku, tak jsem dlouho - velmi dlouho plakala. Pak jsem ji posadila do klína a prvně jsem na ni dost neuměle zahrála tu písničku co Pepík složil v terezínském Ghetu. „Znám jednu silnici znám, ta vede k nám tam domů k nám...“

Provdala jsem se, ale nic již mě neudrželo doma v Čechách. Odešla jsem co nejdále od dějiště hrůzy až sem na konec světa na Tasmánii.

Žiji zde v blízkosti rodiny své dcery, ale často navštěvuji střediska našich krajanů a hraju jim naše české písně. Létám za nimi přes moře, do Melbourne, Sydney i do Sněžných Hor. Hraji jim zdarma, jen na cestovné mně přispívají.

Stárnu, jsem již pensistka, žiji vzpomínkám - jen škoda, že to krásné dětství a mládí v našem městě na Vysočině tak smutně skončilo. Když hraji, umím být veselá, jsem ráda když rozveselím naše krajany naší českou písničkou, která nám všem připomíná krásnou zem za mořem - náš domov.

Jen samotou nemám ráda. To když někdy nemohu spát, tak vzpomínám a pláču. A také si někdy myslím co by asi ten krásný citlivý muzikant Pepík řekl té mojí „šumařině“.

**

Věra domluvila, osušila si orosené oči, popřála nám šťastný nový rok a odešla. A já tuto reportáž končím s upřímným ujištěním, že všichni my krajané máme naši harmonikářku Věru opravdu rádi.

Pozn. red: Pozdravujte ji od nás z Chicaga.

**CESTOVÁNÍ JEDNOTLIVÉ NEBO SKUPINOVÉ -
kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST -
návštěvy příbuzných a známých z Československa
i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ
A PŘEDPLACENÍM LETENKY**

**Zařídíme dle Vašeho přání a k Vaší plné spokojenosti
Pro informace VOLEJTE nebo PIŠTE:**

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA

(312) 524-2244

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS - ZRCADLA

**8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459**

WILLIAM KRÁTRÝ

evropský vyučení sklenář u dědy a otec v Československu

T. B. Hlubuček:

„Bible základem české knihovny“

Uprostřed 18. století když se čeští přistěhovaleci začali usazovat a sdružovat v dnešním městě Cedar Rapids pomysleli na založení spolku, který by opatroval českou četbu i pro budoucí pokolení. Tak se zrodil „Táta všech českých skupin“ - Čtenářský spolek. Po založení a zbudování české školy na druhé ulici a 10. aveně jihovýchodní, spolek si zabral celé druhé poschodí pro skříně s knihami, měsíční schůze a rozmanité společenské zábavy. Nacházelo se tam dokonce i malé jeviště, vhodné pro programy žactva české školy. Je zajímavé, že první knihou darovanou spolku byla ze staré vlasti přivezená bible a postupem let jich přibývalo. Knihovna se těšila takové podpoře a oblibě, že počet svazků přestoupil čtyři a půl tisíce. - Pisatel této historické vzpomínky jako člen výboru k nákupu knih založil na zkoušku odbor vybrané anglické četby, který byl radostně uvítán mladší generací snažící se naučit řeč své nové vlasti. Čtenářskému spolku se říkalo „táta všech spolků“ hlavně proto, že podporoval českou školu, česká ochotnická divadla, zkrátka vše co bylo české a prospívalo lidu naší národnosti. Po léta býval knihovníkem již zemřelý Jindřich Jambor a nemohlo být svědomitějšího opatrovníka knihovny. V několika letech Čtenářský spolek založil svůj dramatický odbor a během svého působení uvedl na scénu sítě ČSA mnoho vybraných činoher a veseloher. Ve skutečnosti jeho členové tvořili základ druhých divadelních skupin jako Ochotnického družstva, České lpy a dramatického kroužku Západní českobratrské jednoty. - Chceme-li sledovat kořeny „Czech Heritage“ - českého dědictví, nesmíme přehlédnouti právě tento Čtenářský spolek. Je s politováním, že před několika lety po prodeji budovy české školy se rozpadl, přestal existovat a co je nejmůžnější, že se neučinilo nic k záchraně všech vzácných a dnes nenahraditelných knih. Jaký by to býval přínos českému museu na 16. aveně jihozápadní, kde byla vytvořena populární česká vesnice.

Pravidelné české bohoslužby jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Cicero, Ill. 2414 S. 61st. Ave.

JAN MORÁVEK • LIDÉ OD VODY

„Malej“ se smířil s osudem

„Malej je zase u vody!“ „Vysedává u přívozu pod topoly...!“ „Nechte ho být, ať si sedá, kde chce, co je vám do toho? Hleďte si svého a nestarejte se o něj, však on jednou přijde!“ utrhl se táta Zoula na mladší rybáře z Libně a Holešoviček, když přišli s tou novinou.

Zoula sice koukal na splávečky, které neustále poskakovaly, jak skaláci a plotice tahali za bílé červíky na udičkách, přitom však dobře pozoroval můj zájem o toho Malého, který se stal z jeho nařízení v hovorech rybářů tabu.

„Jo Malej...! To jsou tak věci... Člověk by nevěřil, pro jakou hloupost si lidé zkazí život...“

„Prosím vás, co pořád máte s tím panem Malým? Kdo je to?“ ptám se, nemohu potlačit svou zvědavost.

Zoula se neubráníl smíchu.

„S panem Malým! Vy jste tomu nasadil korunul Copak on se tak jmenuje? To mu tak jenom přezdívali a to zatracený „malej“ mu nakonec zkazilo život. Abyste rozuměl: on je opravdu trochu malý, metr šedesát, a to je jeho neštěstí. Myslím, že ho znáte, jmenuje se Vondra, ale loni už sem nechodil, protože se oženil, a jen někdy sem přišel se ženou na procházku. Jo, ženská...! Dokud žil tady nahoře v Libni s mámou, bylo dobře. Makal ve vozovně u elektrických podniků, držel se kopané a prutů, ale to se ví, uzrál a našel si ženskou. Pravda, holku jako pivoňku, takovouhle...“

Zoula naznačil obvyklým mužským gestem plnost ženského těla. Uznale pokývl hlavou a pokračoval:

„Nu co, já se mu nedivím, ale do páru nešli, byl dobře o hlavu menší. A to víte, to nedělá dobrý dojem. Dokud chodil sám, byl jenom Franta Vondru, ale jak s ní začal chodit, byl u všech najednou „malej“. Hryzlo ho to, ale proto od ní neupustil. On byl vždycky tuze pohyblivý, ale tímhle poštíváním stal se náramně popudlivý a neklidný. Stalo se, že to nešťastné slovo někdo prohodil docela v jiné souvislosti a byl oheň na střechu. Byla to jeho slabina, ale pořad to šlo, až se oženil. A co osud nechtěl? Jdou po oddavkách k fotografovi a ten truhlík, jak tak fotografové mají své kejkle mejkle, nemoh si je na obrázku nějak srovnat, a tak postavil Frantu vedle ženy na stoličku, aby s ní byl v stejné výšce. Tohle ho tenkrát smrtelně urazilo. Svatebčané měli z toho švandu, smála se mu i novomanželka a za pár dní si o tom povídala celá ulice. Čert ví, jak může někoho taková blbost rozervat. Ve Frantovi zůstal pocit strašné urážky, tím spíše, že se mu smála i žena. Od té osudné chvíle nastal mezi nimi rozvrat. Pohádali prý se hned po svatbě a ona ne aby utišila jeho uraženou mužskou pýchu, naopak ho s tím ještě zlobila. Jistě to bylo v žertu, ale Franta tomu nerozuměl a ona jemu taky ne. To se ví, lidi jsou neřádi, jakmile poznají, že někoho něco zlobí, má to hned na tapetě. A tak známí, když mladou Vondrovou potkali, hned taškářsky: „Co dělá váš malej?“ „Vy nák toho malého držíte zkrátka, že mezi nás ani nejde...!“ A podobně, na to jsou naši mládenci kadeti. Za čas Vondrovům jinak neřekli než Malí. Otrávil jim to život. Hádali se, hádali, až se rozešli. Franta se vrátil k mámě...“

Věděl jsem o „malém“ všechno a také jsem se na něho po krátkém čase rozpomněl, když se po jakémsi váhání vrátil k nám

na starý posed pod Bílou skálou a zasedl zase na břehu mezi olšičky. Tvářil se, jako by se nechumelilo, a jeho kamarádi taky - Františku sem, Františku tam, mohli ho láskou zrovna sníst.

Jednou v sobotu navečer přijde jako obyčejně na své místo a rozbaluje cajk. Odměřuje zrovna hloubku vody, když tu přiběhne nějaká ženská a volá ho nahoru na cestu.

Malej se zjevně poplašil a chvátá k ní. Pak se vrátí, sebere pruty a aniž co řekne, odejde. Copak se mu stalo...? Dohadujeme se, ale do pravdy máme daleko.

Objevil se až po týdnu, nějaký rozzářený.

„Co je s tebou, Františku?“ oblehnou ho kamarádi.

„Ale nic...“ zubí se... „už je to zase v pořádku. Stěhoval jsem ženu, máme maličké...“

Lidičky, to vám bylo překvapení. Chvilí bylo ticho jako v kostele, ale pak to najednou propuklo:

„Hurá...! Malej má malé! Pojďte mu gratulovat...!“

A bylo po trapných ohledech a přetvářce, tvrdá upřímnost zase zvítězila, jenže tentokrát neurážela. Vondrovi bylo docela lhostejné, že mu říkali „malej“, naopak, slyšel to skoro rád. Co mu teď na tom záleželo! Natáhl se jako generál před svým štábem a připadal si větší než všichni ostatní, snad největší na celém světě. Vždyť měl zase ženu doma a ona chovala jejich maličké. Maličké! Copak může být něco krásnějšího?

„Malej má malé...!“ šlo s obdivem po břehu a všecko bylo v pořádku, neboť i to stupňování bylo přirozené.

A on tomu nyní teprve přišel na chuť.

Pouze pro muže

Sedíte u vody a kolem vás chodí lidé a nosí své osudy. Rybáře, nachýleného nad pruty a nad vodou jako pařez staré vrby, ani si nevšimnou, a tak chtě nechtě doví se leccos, po čem ani netouží...

Je navečer, po hladině řeky s větrem kloužají poslední prasky slunce a cesta v aleji za mými zády začíná oživovat podvečerní promenádou. Od Libně se blíží prudký hovor mladé dvojice. Vzrušené hlasy mě přimějí, že se po nich otočím. Mezi kaštany zahlédnu mládence s dívkou. On je zřejmě pohněván, ona v rozhořčené obraně přesvědčivě vykládá:

... nemohla jsem přijít, na mou duši! Chtěla jsem od nich odejít, ale oni si došli na úřad a poněvadž jsou staří a opravdu sami, musila jsem u nich zůstat. Ale musili mi přidat. Jo, kdybych se chtěla vdát, to by byla jiná, ale o tom ty nechceš slyšet...“ Další slova zanikla v lítostivém tremolu...

Jo, panenka - vzdychám si, ten tvůj mládenec je jako ta ryba, na kterou tu marně čekám: taky nechce pořádně zabrat...

Za chvíli jsou za mými zády dvě ženy a jedna druhé upřímně vykládá:

„Má milá zlatá - já bych chtěla dítě, vždyť jsem celý den sama doma a mám už na to léta, ale muž nechce ani slyšet...“

Mrknu po straně okem a vidím hezkou ženušku, které by nic tak na světě neslušelo, jako kdyby vedla za ruku děcko. Nemohu pochopit jejího muže, patrně pohodlného sobce, který nechce být rušen dítětem z domácího klidu. Nic ve zlém, tomu by měla žena nasadit parohy...

Kousek výše othrávají dvě starší ženy z kvetoucí lípy květ. Úryvkovitě rozprávějí:

... na thé, paní, dělá mi moc dobře...“

„Mému muži taky. Chrchlá až hrůza a po lípovém čaji mu odlehne. Jsem s ním už třicet roků a pořád kašle. Snad bych už bez kašláni ani neusnula... Doktor mi povídal, že dokud bude kašlat, bude živ. Tak mu ten kašel musím udržovat, lípový thé dělá dobře, po tom dobře odkašlává... Milá paní,“ - vydechne najednou vzrušeně - „když jde domů, slyším ho už od elektriky a je to hezký kousek, jako támhle k mostu, tak strašně kašle. To je dobře, říkám si, vzpomínám si na toho doktora, co říkal. Ale když se někdy stane, že přijde jako duch a nekašle, tak se lcknu a hned vím, že je zle a honem s ním do postele a leju to do něho horký, až začne odkašlávat. A nepovolím mu a nesmí vstát, dokud zase řádně nezakašle...“

Měl jsem toho kašláni dost, tak jsem sbalil a šel kousek dál, abych se vzteky nerozkašlal...

Mohl bych vám ještě leccos vyprávět, co mimoděk slyším, ale raději přestanu. Vyšlo by najevo, že všechno povídaly ženy a že si vždycky stěžovaly na muže. Je to zajímavý a povážlivý zjev, kterým bychom se měli my muži zabývat. Patrně jsme neřádi a ženské s námi mají kříž. Navrhují, abychom se polepšili. Vám je to snad jedno, ale řekněte: Mám já za vás, všechno poslouchat...“

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650
ALL PHONES
484-0800

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

THE UNITED NATIONS THE DREAM AND TODAY'S REALITY

When the United Nations was conceived in San Francisco at the close of World War II, the idea was to create a Charter, guidelines for a war-weary world, which would bring nations closer together in their common search for mutual trust and international cooperation. The Charter was long debated and carefully drawn up. Although no one expected the full realization of the dream, that there would be all lambs and no wolves in the fold, nevertheless the need for peace and cooperation after the devastating war was so great that hopes ran high. At first the United States played a leading part. Its economic strength and goodwill made possible the Marshall Plan (which the Soviet Union refused to

join, forbidding its stooges to participate).

Forty years later the balance of power at the United Nations has changed drastically. It is not the fact that the United States is no longer the „first fiddle“, but that the mission of the U.N. has been mutilated and converted to serve wrong causes. The Soviet Union has taken over with the assistance of the Third World which has unrealistic dreams of its own.

The situation at the U.N. is even worse than we imagined, judging by the study of Juliana Geran Pilon, policy analyst at the United Nations Assessment Project, published in the Background of the Heritage Foundation of Washington, D.C. (See American Bulletin, November 1984). The study enumerates and documents the „many ways the U.N. serves the USSR.“

From the start the Soviet Union envisaged the United Nations as a forum for spreading Soviet views. All along, it has adroitly manipulated the U.N. rules, at times, violating the U.N. Charter.

For instance, the vast majority of Americans working at the U.N. are permanent U.N. civil servants, whereas none of the Soviet citizens working in the U.N. Sekretariat are permanent international civil servants. They all report regularly to the Soviet mission.

Over one-third of these Soviet employees are involved in espionage activities, according to the FBI. Soviet fronts are used for propaganda purposes. The Soviets have infiltrated several key departments in the Sekretariat and have access to privileged personnel information.

The Soviet Union has three votes in the General Assembly (the Soviet Union, Ukraine and Byelorussia), compared to the one vote of the United States.

Soviet „national liberation movements“ are recognized by the United Nations, but pro-Western or anti-Communist liberation groups are blacklisted.

Moreover, the Soviet Union is nearly \$200 million in default, paying much less than its fair share of peace-keeping operations; the United States pays over 25 percent of those operations.

How could we possibly have permitted this to happen? Why hasn't the United States reacted long before conditions became

so unbearable? We have now reached the stage where the majority of U.N. members, the so called nonaligned, vote with the USSR 83 percent of the time in the General Assembly (in 1982). It has been an established fact for years that U.N. New York headquarters are a base for Soviet espionage and propaganda. With every year the situation worsens. Why don't we do something about it?

The Heritage study analyzes how the present U.N. rules work in Moscow's favor. The very spirit of the Charter has been circumvented or destroyed. For instance, Articles 100 and 101 of the Charter very idealistically intended the secretarial employees to be international civil servants, loyal to the United Nations. (That this would fail was obvious from the start.) A loophole in Art. 101, par. 1, allows the Secretary General to appoint the staff according to General Assembly recommendations. This has permitted „fixed-term“ appointments, known as „secondment“. Secondment permits U.N. employees to serve the U.N. temporarily, an average of five years, and then return to service with their own governments. All Soviet Sekretarian employees are on secondment from Moscow. These employees, moreover, reportedly turn their U.N. paychecks over to the Soviet government, of which only a fraction is returned. This amounts to a subsidy of the USSR.

Article IV, Section 11 of the U.N. Headquarters Agreement allows U.N. employees, representatives of nongovernmental organizations and other persons invited to headquarters to travel freely anywhere in the United States. At least one-third of Soviet nationals in the Sekretariat travel on espionage missions in the United States.

Resolution 1296 of the Economic and Social Council (ECOSOC) was passed to facilitate cooperation between the U.N. and so-called nongovernmental organizations (NGOs). This gives various front organizations a wonderful opportunity to use U.S. forums and U.N. funds to stage conferences that promote Soviet foreign policy objectives. The World Peace Council is a good example.

General Assembly Resolution 35/210 (1980) has enabled the Soviet Union, by careful maneuvering, to capture some key Sekretariat posts, and with them, access to personnel files (used by the KGB to recruit new agents). The Department of

Public Information is used for Soviet propaganda purposes and the U.N. library with its copy machines provides an abundance of material from the U.S. public and university libraries. In addition, Soviets run the Department of Political and Security Council Affairs and coordinate the activities of the Center against Apartheid.

Article 3 of the U.N. Charter declares all „states that ratified the U.N. Declaration of January 1, 1942, to be „original members of the United Nations.“ This gives the Soviets three votes: for USSR proper, the Ukraine and Byelorussia. Although the two states are by no means independent, they nevertheless have a vote. Thus Moscow has three votes in the General Assembly and, as a consequence, has three separate Missions in New York, about a third of whose employees are, according to the FBI, heavily involved in espionage.

General Assembly Resolution 2105 (1965) and 2708 (1970) give legitimacy to national liberation movements (NLMs) and the funding for them. The Soviet avail themselves of the opportunity to support insurgent groups, contrary to the spirit of Art. 2 of the U.N. Charter urging restraint from support for the use of force against Member States.

Article 17 of the Charter, Section 2, has left a loophole for the Soviets not to contribute anything to missions designed to keep peace in the Congo, the Golan Heights, or Lebanon. Currently, the USSR is in arrears in its payments to the U.N. by about \$200 million, nearly all of which is peace-keeping non-support.

The ambiguity of Article 17 also gives the Soviet Union the option of paying its share in rubles, at an exchange rate determined by the Soviets, although rubles are virtually useless outside the USSR.

The concept of a permanent U.N. civil service has been undermined by the Soviets. Today, every one of the approximately 200 professional Sekretariat employees from the

USSR are on a fixed-term contract. They are obliged to live in a Soviet-controlled diplomats compound. All their activities are coordinated by the Soviet Mission. A former Under Secretary General, Arkady Shevchenko, who defected to the United States, states that Soviet employees are obliged to turn their U.N. salaries over to the Soviet government and receive only a fraction in return. About \$15.2 million of the \$22.7 million earned each year by the Soviet Sekretariat staff ends up in Moscow.

The U.N. serves as an excellent base for Soviet espionage as their employees are allowed unrestricted travel. According to the FBI, there are about 1,100 communist bloc officials in New York. About 200 to 250 are Soviet professional Sekretariat employees; one-third of these are estimated to be agents of the KGB and the other Soviet intelligence agencies.

By clever maneuvering over the years the Soviet Union has succeeded in increasing its numbers in high-level posts of the Sekretariat: from 12.7 in 1977 to 15 by 1983. The United States, on the other hand, has decreased its number from 10.5 in 1977 to 9.7 by 1983.

Unfortunately, the Soviets have penetrated key departments. According to David Arnold, foreign service offices currently at the Columbia University Center for Human Rights, „the United States has been virtually eased out of policy positions in the Personnel Office... The previously unbroken tradition of having an American as one of the three Directors in this Office was discontinued in the spring of 1983. Director Victor Elissejev is in an excellent position to manipulate promotion and according to Schevchenko and other sources, Moscow repays Sekretariat employees who cooperate with the USSR and punishes those who do not.

The Director of the External Relations Division on Public Information is Anatoly Mkrtychyan, a KGB colonel. He di-

(Continued on Page 16)

City Colleges

of Chicago

FREE TRUMAN

WORKSHOP TO HELP NEW WOMEN IMMIGRANTS ON SHOPPING, OTHER TIPS

Women who are new residents of the United States can learn how to buy American clothes, keep up with changing fashions, open a charge account and dress for different occasions in a free workshop at 11:00 A.M. February 2 at Truman College.

The workshop, „The Wise Consumer-Shopping for Clothing and Other Items.“ is part of a free, seven-week Saturday series for foreign-born women offered by Truman, one of the City Colleges of Chicago, 1145 West Wilson Avenue.

Gretchen Moore, who is presenting the „Everyday Living in America for the Foreign Born Woman“ series, said that topics to be covered include differences in clothing sizes in the United States as compared to other countries, opening a charge account, shopping around for the best buy and American fashions and styles.

Registration is required for the free, two-hour workshop and persons can register in advance or at the time of the event. For details, call 878-1700, Extension 2108.

Other workshops to be presented in the same series include social etiquette, housekeeping and health tips, job-seeking tips and miscellaneous topics.

For more information, call the Adult/Continuing Education Office at Truman College, ☎ 878-1700.

LÉKÁRENSKÝ TELEFON:

484-0106

DOMÁCÍ TELEFON:

749-0281

Poslání léku vašim příbuzným domu či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.PH.

Naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

VOICE OF THE NATION

THE UNITED NATIONS THE DREAM AND TODAY'S REALITY (Conclusion from Page 15)

rects the dissemination of U.N. material to all 64 U.N. Information Centers throughout the world. The handling of the Korean airline disaster was a frightening example of Soviet power within the U.N.

The Department of Political and Security Council Affairs is headed by Vlachoslav Ustinov. It is a veritable Soviet stronghold in the U.N. and exerts great political influence in the U.N. apparatus.

The Dag Hammarskjöld Library is headed by Vladimir Orlov. His position there facilitates many services, such as access to documents, reproduction, etc.

The Department of Conference is headed by a Pole, Eugeniusz Wyzner, a Soviet bloc citizen. Some sort of understanding seems to have been reached so that Russian interpreters and translators all come from the Soviet Union. There is a program subsidized by the U.N. in Moscow to train them. Thus an exception in the case of the Soviet Union was established because the policy heretofore has been to recruit on the basis of competitive examinations open to all. Thus the Soviet translation section is free from „intrusion” by non-Soviets who might expose the real activities of the Soviet employees. No other nation has such privileges. As a high-level U.N. official said: „What the Soviets want, the Soviets get”.

The Soviet Union has been very interested in non-governmental organizations (NGOs). For instance, it is linked with the World Federation of Trade Unions, to counter the efforts of Western unions on behalf of free trade associations. The NGOs have consultative status and several serve as Soviet fronts. Among the most active is the World Peace Council. It stages conferences, such as „the International Conference on the Unholy Alliance between South Africa and Israel,” cosponsored with the Afro-Asian People's Solidarity Organization in Vienna in July 1983. They were subsequently reaffirmed by the General Assembly. This means that the United Nations disseminated this material using regular U.N.

funds and the official U.N. emblem.

In 1960 the General Assembly passed a resolution on colonialism. Krushchev greatly enhanced Soviet prestige in the Third World by proclaiming that „possessing colonies involves a denial of human rights”. Since then the General Assembly has been adopting resolutions approving armed struggle as a means for achieving independence. During the 1970s the movement grew. The Soviet use of U.N. machinery to promote national liberation movements conflicts with both conventional international practice and the original tenets of the U.N., and yet financial support as well as extensive publicity is given the Soviet-backed national liberation movements.

In 1981, USSR paid only 4.21 percent of the costs of the U.N. as compared to the 24 percent of the American taxpayer's contribution. The House Subcommittee on International Organizations disclosed that at times the Soviets have paid in soft Soviet rubles, which can be used only inside the Soviet Union. The United States pays in hard currency. The Soviets claim that they have met their obligations when in reality they have burdened the United Nations with currency it cannot spend. Furthermore, rate of exchange is set by Moscow far above the ruble's world market value.

The Soviet Union manipulates to suit its purpose. The spirit of the Charter is lost somewhere. How could we have permitted this state of affairs? Many warnings were given over the years but very little has been done to curtail obvious Soviet strategy. With every passing year it becomes harder to unseat them from their key positions and to balance, the setup. But there are a number of steps that could be taken, as enumerated by the U.N. assessment project study, which was prepared in May of this year.

First of all, the United States could curtail the travel privileges of U.N. personnel from countries on the State Department's restricted list (which includes the Soviet Union).

The United States should demand that the membership of the USSR be restricted to one seat, instead of the current three (Ukraine and Byelorussia).

This would be in line with Soviet diplomatic practice elsewhere in the world.

Then the United States could seek to limit the size of the Soviet Mission in New York.

The United States could freeze its contribution to the U.N. until the practice of secondment, or fixed-term appointments, applies to less than one-third of the total Soviet staff.

The FBI should be given additional funds for surveillance of the Soviets connected with the United Nations. The FBI should pool its information with the intelligence section of N.Y. police.

The United States should curtail the privileges of non-governmental organizations (NGOs) and the U.S. proportional contribution to these NGOs should be withheld.

The United States should try to place Americans at high levels in some of the key-infiltrated U.N. departments and to oust the Soviet heads of some of the departments.

Congress should extend P.L. 98/164, Section 114, and withhold its proportion of funds for U.N. programs that promote „national liberation movements” recognized by the U.N., all of which now serve Soviet propaganda and insurgency.

Congress should recommend that the U.S. withhold the same proportion of its U.N. contribution as does the Soviet Union. Since the USSR is in arrear nearly \$200 million, the United States, which pays twice as much to the U.N. in assessed contributions, should withhold \$400 million until the Soviet Union pays up.

Furthermore, the United States should demand that the U.N. accept Soviet payments only in convertible currency, thus excluding rubles.

The United States should explore the possibility of moving the U.N. headquarters out of New York, from the United States. The United States must demonstrate its serious intent. The Soviet misuse of U.N. rules should not be permitted to continue.

This is the meaning of the study „The Many Ways the U.N. Serves the USSR” by Dr. Juliana Pilon, presented by The Heritage Foundation of Washington, D.C.

(American Bulletin)

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

AMERICA'S ENTREPRENEURS

What a wonderful privilege it is to live in a land like the United States of America! Unfortunately, most of us tend to take for granted our way of life which is supported by two equally important sets of freedoms: political freedoms and economic freedoms.

We are generally very much aware of our political freedoms and guard them jealously, but we are not so well informed about our economic freedoms, which are every bit as important.

These economic freedoms are significant for they make possible all our political freedoms. How could we have a free press if the media were not privately owned? Could there be freedom of religion if the state owned or controlled all the church buildings?

All our economic freedoms are built upon the fundamental concept of private property, a major difference between private enterprise, often called capitalism, and socialism, often called communism.

On this foundation of private property are built all the businesses in America which provide the goods and services which give us such a high level of living.

The secret of America's greatness has always been the freedom of choice enjoyed by our people. This permitted them to go into business for themselves. These entrepreneurs range from married couples who decide to open a small quick print shop rather than continue

working for others, all the way to young computer whizzes who conceive of a new item needed in the growing high tech market, raise the venture capital to produce it and create a new manufacturing firm.

This spirit of entrepreneurship is not new in America. It is what built our economy with the Carnegies, Edisons, Bells, Fords, Firestones, and tens of thousands of others.

We stifled this spirit for a number of years with unwise regulatory and tax policies. However, with more recent reductions in taxes and with removal of many regulations the spirit of adventure is reviving.

In 1983, over 600,000 new businesses were incorporated. Most of the 4 million new jobs created last year were provided by small businesses.

But there is considerable risk involved in starting a new business. Half fail within five years. What motivates people to start a new business?

There are a number of factors, of course, but certainly at the top of the list is the hope for profit. The profit motive is the dynamo which drives economic progress. People notice the prosperity enjoyed by others who have started successful businesses, and they want to enjoy that same degree of well-being and satisfaction of public service.

Others start businesses because they want to be their own boss. Some have ideas they want to try out but are unable to do so in larger firms, so they form their own. Some people get fed up with the bureaucracy they find in large corporations.

But for whatever reasons these people form new businesses, we should be very proud and appreciative of America's entrepreneurs, for these bold, risk-taking business leaders are on the cutting edge of progress in building a stronger, better economy and a better future for America.

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Znamé oblíbené pivo „Gösser” z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1848